Asako Juzuki
柚木麻子

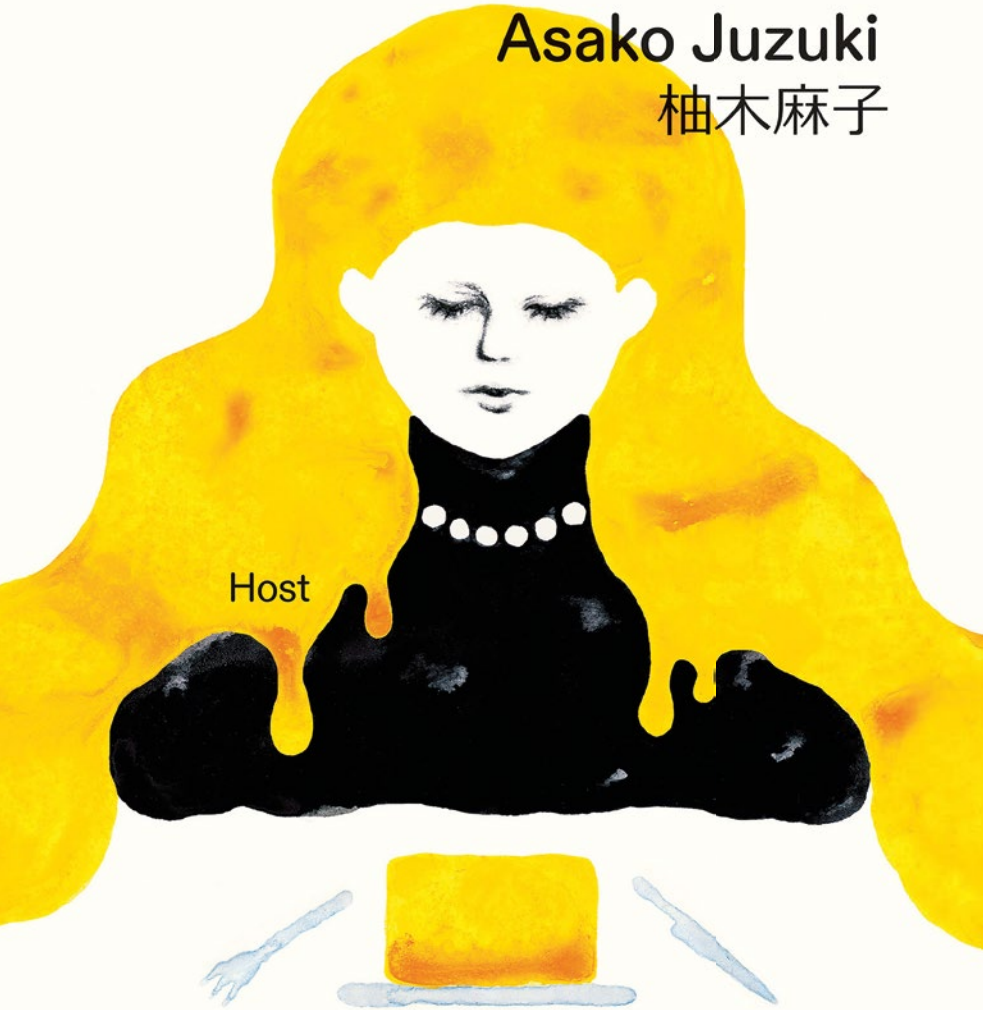

Host

Máslo
バター

Přeložil Michael Weber

Přeložil Michael Weber

Asako Juzuki
柚木麻子

Brno 2026

Máslo
バター

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

バター
Butter by Asako Yuzuki
© 2017 Asako Yuzuki
Original Japanese edition published by SHINCHOSHA
Publishing Co., Ltd., Tokyo.
Czech language translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing
Co., Ltd. through The English Agency (Japan) Ltd.
and Anna Jarota Agency.
All rights reserved
Cover art and illustrations © HARA Hirona
Original Japanese edition designed by Shinchosha
Book Design Division
Translation © Michael Weber, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3232-2 (PDF)
ISBN 978-80-275-3233-9 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3234-6 (MobiPocket)

kapitola první

Řada úzkých domků ve stejném světlém odstínu slonové kosti se podél klesajícího svahu táhla do dáli a neměla konce. Také všechny ulice v této udržované čtvrti působily jednotným dojmem a Rika Mačida si začala připadat, jako by tu od samého začátku chodila okolo stále stejného bloku. Na prstu pravé ruky, teď už studené jako led, měla roztřepené a z větší části stržené záděry.

Bylo to vůbec poprvé, co na této zastávce příměstské linky Den-en-toši vystoupila.

Silnice tu byly nevídaně široké, snad proto, že byly navrženy pro domácnosti, v kterých mají aspoň jedno auto. Však je také tato čtvrť na předměstí Tokia považována za ideální bydlení pro rodiny s dětmi. Rika si na svém chytrém telefonu otevřela mapu a proplétala se okolím nádraží, kde se to v tuto denní dobu jen hemžilo ženami v domácnosti, které vyrazily nakoupit suroviny pro přípravu večeře. Stále nemohla přivyknout myšlence, že si Reiko pořídila své zřejmě poslední a definitivní bydlení právě tady. Prodejny, restaurace, půjčovny DVD, všechno samé obchody známých řetězců. Neprošla dosud kolem jediného knihkupectví, které by vypadalo, že je tady odjakživa, a vlastně ani kolem žádného obchodu, který by patřil soukromému podnikateli, a ne velké obchodní korporaci. Ani stopa kultury nebo historie.

Minulý týden podnikla Rika jednodenní služební cestu do jistého města na ostrově Kjúšú, aby si vyslechla, co se tam povídá o mladistvé oběti jednoho nedávného kriminálního případu, ke kterému tam došlo. Městečko sloužilo převážně k bydlení, protože kromě občasných vývěsních štítů místních obchodů, jejichž jména a loga jí nic neříkala, přípravných

škol s doučovacími kurzy pro školáky a ulic s nekonečnými řadami rodinných domků tu nic dalšího nebylo. Míjela tam středoškolačky v sukních takové délky, s jakou se v Tokiu nesetkala. Osaměle procházela ulicemi města, které by nikdy nenavštívila nebýt její práce, a přemohl ji pocit, že se jí vzdaluje všední každodennost a že i ona sama se svým životem mizí kamsi do ztracena. Nebe mělo nevýrazně krémovou barvu. Jako by se ten bezbarvý sen znovu probouzel k životu.

V těchto ulicích je ale aspoň místo, kde na ni někdo čeká, aby ji přivítal, pomyslela si Rika ve snaze vrátit se zpět do reality. S tou myšlenkou vešla do obchodu, o kterém si říkala, že bude poslední, kde to zkusí. Zlehka ji ovanula typicky supermarketová vůně chlazených jablek a mokrého kartonu. U pokladen připravovala prodavačka středního věku na plotně přenosného vařiče maso, krájela ho na malé kousky a hlasitě nabádala zákazníky, aby ochutnali. Rika sáhla do chladicího boxu pro balíček vepřového. Kdy naposledy viděla syrové maso takhle zblízka? Sladkou, broskvově narůžovělou svalovinou prostupoval lesklý bílý tuk. Balíček byl studený a vlhký.

S Reiko si na mobilu psaly od chvíle, co Rika projela stanicí Futako Tamagawa. Reiko se nabídla, že jí přijde na zastávku naproti, ale Rika odpověděla, že to není potřeba, a místo toho se zeptala, jestli nemá cestou něco koupit. Toho rána se Rika vrátila domů v brzkých ranních hodinách, padla do postele a spala až do oběda. Teprve potom se osprchovala, pracovala na podkladové zprávě pro redakci a pak vyrazila do Šibuje na schůzku se stálým sloupkařem. Najednou si všimla, kolik je hodin, spěšně schůzku ukončila a naskočila do vlaku.

Na nákup nebylo kdy. Reiko byla její nejbližší kamarádka, ale jejich dlouholetý přátelský vztah nezmírnil Ričiny rozpaky nad tím, že ji dnes jde poprvé od svatby konečně navštívit do nové domácnosti s prázdnýma rukama. Reičina odpověď přišla okamžitě, spolu s emotikonem králíčka. Co loni Reiko odešla ze zaměstnání, vrátila se jí její rozmařile dětská chuť vtipkovat.

Tak jestli tě můžu poprosit, uvítala bych máslo, jestli budeš mít štěstí a někde na něj narazíš.

Letos je másla nedostatek a je těžko k sehnání. Ale klidně přijď jen tak! Budu ráda, když dorazíš co nejdřív.

Oddělení mléčných výrobků zalévalo mírné žlutavé světlo. Police ve spodní části regálu, jindy odhadem s pěti plnými řadami, zela prázdnotou a bylo na ní nalepené oznámení: *Z důvodu nedostatečného zásobování je nákup másla omezen na jeden kus na zákazníka.*

Rika už obešla tři supermarkety a všude to bylo stejné. Co se dalo dělat. Sáhla po jednom z několika druhů margarínu, na kterém se uvádělo, že má bohatou máslovou chuť, a měl by tedy být máslu relativně nejpodobnější, a rychle zamířila k pokladnám.

Reičin nový domov se nacházel v mírném svahu, asi pět minut chůze od zastávky vlaku. Třípodlažní dům, který byl od okolních k nerozeznání, byl navržen tak, aby byl prostor pozemku o rozloze ne více než čtyři sta metrů čtverečních maximálně využit. Toyota se na parkovací místo vešla na centimetr přesně, jako by ji vyrobili na míru. Krátký chodníček od brány ke vchodu lemovala řada truhlíků s kopretinami, violkami a mnoha dalšími druhy květin, zatímco dveře zdobil cesmínový věnec. Rika stiskla tlačítko interkomu a konečně se zhluboka nadechla.

„Tak jsi tady, Riko! Jak je to dlouho, co jsme se neviděly?“ vyběhla ven energicky Reiko v zástěře a objala ji, sotva se dveře otevřely. I Rika zcela bezprostředně obtočila své paže kolem Reičiných úzkých ramen a objetí jí opětovala. Se svými téměř sto sedmdesáti centimetry a dlouhýma rukama dokázala Rika drobnou a křehkou Reiko obejmout kolem dokola. Z jejích vlasů byla cítit vůně fialek, pro Reiko charakteristická. Rika byla najednou dojatá k slzám. Možná jí chybělo právě tohle, přímý projev náklonnosti a teplo lidského těla.

Srdečné přivítání nebylo nijak hrané. Na vysoké škole spolu trávily prakticky každý den, ale teď od jejich posledního

setkání uplynulo už půl roku. Potom co Reiko zůstala doma, bylo pro Riku těžké najít si při neustálém pracovním vytížení na společné setkání čas. Volno měla dvakrát týdně, každé úterý a středu, ale popravdě nevěděla o nikom ze svých kolegů, kdo by volné dny skutečně využíval k odpočinku, snad jen kromě Kitamury, nejmladšího reportéra jejich oddělení. Dnes byla zrovna středa, a toho dne měla kromě té schůzky s novinářem a návštěvy Reiko ještě v plánu zajít znovu do kanceláře a udělat si nějaké rešerše.

Z domu se linula jemně nasládlá vůně vývaru *daši* a roztaveného sýra, která se mísila s vůní dřeva typickou pro novostavby. Přezula se do zateplených pantoflí, které jí Reiko nabídla, odložila si kabát a prošla chodbou po naleštěné dřevěné podlaze bez jediného škrábnutí do místnosti prosycené teplým, oranžovým světlem. Obývací pokoj o velikosti asi šestnácti metrů čtverečních navazující na jídelnu s kuchyňským koutem nebyl ničím výjimečný, ale díky květinovému vzoru na závěsech a na polstrování pohovky a také starožitně se tvářícím tmavě hnědým skříním a knihovnám, které se sem velmi dobře hodily, a konečně i díky koláži neznámého umělce visící na stěně navazovala tato místnost na útulnou atmosféru podkrovního bytu v Ojamadai, kde Reiko bydlela za svobodna.

Vůně fialek nabyla na intenzitě. Útulně zařízený domov, ovšem bez jediné svatební fotky nebo momentky z líbánek, to bylo pro Reiko typické. Fotografie jí nikdy nic neříkaly. V koupelně si Rika umyla ruce, vypláchla ústa a setřela po sobě kapky vody jedním z nadýchaných ručníčků, srovnaných úhledně v košíku jako v nějakém hotelu. Jemná vůně aviváže si ji získala. Bude se muset Reiko zeptat, jakou používá, i když obvykle si Rika takových věcí nevšímala.

„Promiň. Přišla jsem pozdě, a ještě nesu jenom tohle," vytáhla z igelitového sáčku *zahuštěný margarín s padesátiprocentním podílem másla*, jak stálo na obalu.

„Páni, to je skvělé, děkuji," zajásala Reiko a šla balíček uklidit do lednice.

Rika popravdě rozdíl mezi máslem a margarínem po chuti nepoznala.

„Obešla jsem tu několik supermarketů, ale nakonec měli všude jenom margarín…“

„To jsem ti dala, promiň. Obcházet obchody můžeš, ale máslo? To je pořád stejný. Chodíš sem a tam pořád dokola, div se neuženeš a sama neskončíš jako máslo, stejně jako v tom příběhu malého černého Samba,“ hihňala se Reiko, doslova k Rice přitančila, hbitě vytáhla z knihovny knížku s jasně červenou obálkou a podávala ji jí. Ilustrovaná knížka s titulem *Malý černý Sambo* byla Rice povědomá, určitě ji ve školkovém věku četla. Obsah si vybavila jen matně, ale ty živé barvy a neochvějně výrazné tahy kreseb si pamatovala.

„Dávám dohromady knihovničku pro naše budoucí pokolení. Když mi nějaká dětská knížka padne do okna, tak ji koupím. V dnešní době se po nich jen zapráší. A zrovna tahle knížka se na pultech moc často nevidí. ‚Černoch‘ je dnes citlivý výraz. Přitom mi obsah nepřipadá nijak diskriminující.“

Reiko o svém dítěti mluví, jako by bylo na světě. Jako by už jen čekali na to, až se tu mezi nimi v pokoji objeví.

Reičin gynekolog viděl příčinu toho, že neotěhotněla ani dva roky po svatbě, v přemíře pracovní agendy a stresu. Vždyť si pomalu nemohla dovolit opustit pracoviště ani kvůli lékařským prohlídkám na klinice. Svého zaměstnání se proto Reiko loni v létě s lehkým srdcem vzdala.

Rika se na ni dívala, jak si spokojeně listuje dětskou knížkou.

Známky těhotenství na Reiko patrné nebyly, ale mateřská rozvaha jí nechyběla. Ve srovnání s dobou, kdy chodila do práce, se její vlasy a pleť i bez líčení více leskly, v očích měla jiskru a rty našpulené jako okvětní lístky. Celkově působila uvolněně. Zpod květované sukně vykukovaly štíhlé nohy v tmavě modrých legínách, přes které měla natažené ještě vlněné návleky. S jejími dokonalými outfity z dob, kdy pracovala v PR oddělení jisté velké filmové produkce, se tohle

domácí oblečení nedalo srovnávat, ale stejně v něm byl určitý závan elegance a slušelo jí. Omládla tak, že bylo zatěžko uvěřit, že je to ta samá třiatřicetiletá žena. Ričina skvělá kamarádka. Když se rozhodla hodit svou kariéru za hlavu, bylo první, co Riku napadlo, jaká je to škoda. A taky se jí hůř spalo při pomyšlení, že ji Reiko nechává na světě dočista samu samotinkou. Několikrát se na téma jejího odchodu z pracovního procesu dokonce pohádaly po telefonu.

Přes Reičina útlá ramena procházela Rika očima dětské knihy v polici za ní a měla pocit, jako by spolu zase byly na vysoké v posluchárně a navzájem si ukazovaly své poznámky a učebnice. Černoušek v příběhu *Malý černý Sambo* narazil v džungli na tygry a ti ho okradli o všechny jeho věci včetně oblečení. Ale pak se tygři začali hádat, jak si jeho věci rozdělí a kdo z nich bude první, začali se honit okolo stromu, kousali se navzájem do ocasů, a jak se tak rychle točili kolem dokola, stala se z nich nakonec tekutá žlutá hmota: máslo. Sambův tatínek šel pak náhodou kolem, máslo přinesl domů a tygři tak skončili namazaní na lívancích v žaludcích celé rodiny. Neotřelý, ale poněkud krutý příběh.

„Nemyslíš, že je Sambova rodina drsná? Chudáci tygři, co?“

„Ale no tak, vždyť si za to ti tygři mohli sami. To oni chtěli napřed Samba sežrat.

A co z toho vyplývá? Neměli bychom se nechat ovládat ješitností a soutěživostí, abychom se nakonec sami nezničili.“

Jejich dohady přerušil zvuk otvíraných dveří.

„Už jsi tu, Riko? Je to celá věčnost, co jsme se neviděli!“

Rjósuke pracoval v obchodním oddělení středně velkého výrobce cukrovinek. Na Ričin vkus a životní rytmus přišel z práce domů nějak moc brzo. Na univerzitě hrával americký fotbal jako zadák. Měl pěknou, vysokou postavu a Rika skoro musela zaklonit hlavu, když se mu chtěla podívat do očí. Ty na něm byly nejvýraznější. Nápadně úzké a s věčně usměvavým pohledem. Také měl až dětsky červené tvářičky. Na první pohled působil dojmem někoho, s kým by Reiko těžko našla společnou řeč.

Poznali se u příležitosti uvedení nějaké filmové premiéry. Rjósukeho společnost připravila pro ten večer limitovanou edici dortíků, které měly připomínat hlavní ženskou hrdinku filmu. Neobešlo se to bez důkladných příprav a plánování, takže se Reiko a Rjósuke před premiérou několikrát sešli. Byla to Reiko, kdo se do Rjósukeho zakoukal jako první. Jen se na něj podívala a hned prý věděla, že nikdo jiný pro ni nebude lepší. Rjósukemu se Reiko zdála nedosažitelná, a tak byl jejími prvními kroky poněkud zmatený, než se nechal unést její ryzí povahou a postupně i on začal dávat průchod svým citům. Vyrostl v Saitamě s třemi bratry a milujícími rodiči, kteří provozovali tradiční japonskou hospodu a měli spolu hezký vztah. I díky tomu byl Rjósuke ostřílený pohodář, což bylo něco, co Reiko imponovalo. Byly doby, kdy Rika vůči němu cítila nevraživost, ale ty už byly pryč. Pravdou však zůstalo, že když Rika spatřila Reiko ve svatebních šatech, přepadl ji pocit, že přichází o část svého já.

Reiko vyrovnala na stůl talíře nejrůznějších tvarů, vzorů i povrchové úpravy a večeře mohla začít.

Hustý dip *bagna càuda* s ančovičkami a pořádnou porcí dušené zimní zeleniny, tenké plátky vařeného vepřového naloženého v soli, gratinované *tófu* s pórkem, rýže vařená v keramickém hrnci spolu se zeleninou a porcovanými ústřicemi, polévka *miso*. Všechna jídla byla připravena jen z čerstvých sezónních surovin a na první pohled z nich vyzařovala energie a chuť do života. Ačkoliv koření bylo použito jen v decentním množství, chutnalo jídlo skvěle. Neříká se, že ústřice podporují plodnost? Rika si nabrala sousto s vůní mořských plodů a sójové omáčky a nenápadně se po Reiko ohlédla. Najednou se v ní probudila nezvyklá chuť k jídlu, a to nejen proto, že jídlo bylo opravdu výtečné, ale i díky Rjósukemu, který neskrýval svůj nadšený apetit.

„Můžu dostat přidáno? To vepřové je tak měkoučké. Úplně jako v restauraci," natahoval Rjósuke prázdný talíř s pohledem plným obdivu k Reiko, a když Rika viděla, s jakou pýchou mu Reiko přídavek nandává, pochopila, proč si vybrala právě jeho.

Máslo

Rika se zastyděla, že si o tomto místě před chvilkou udělala ukvapený názor jako o městské periferii bez špetky jakékoli kultury. Rjósuke a Reiko vše společně probrali, pečlivě si sestavili životní plán na základě Rjósukeho ročního příjmu a pro svůj další život si prostě vybrali tuto lokalitu, zejména pro její bezpečnost a v mnoha ohledech příjemné bydlení. Se svými rodiči Reiko v kontaktu téměř nebyla.

„Napadá mě jen jedno, i když to vůbec není originální. Taky chci manželku! Jsi šťastný muž, Rjósuke!“ žertovala Rika, ale myslela to doopravdy, protože Rjósukemu opravdu upřímně záviděla. Seděl proti ní a uvolněně a bez přetvářky se usmíval. Hned jí bylo jasné, proč tak dobře vypadá, ať už šlo o čistou, hladkou pleť, anebo o jeho celkově dokonalý vzhled. Z práce znala několik ženatých mužů, zejména o generaci starších, ti ale rozhodně nevypadali tak zachovale. Od rána do noci trávili dny v práci a jejich manželky byly ženami v domácnosti na plný úvazek. Rika sama nikdy o takovém životě nepřemýšlela, ale věděla, jakou oporou jsou tyto ženy svým rodinám. Večer co večer pomáhaly svým manželům odbourávat toxiny, které se v nich dennodenně v zaměstnání po troškách hromadily, aby jed těla jejich manželů nestrávil zaživa. Jeden ze starších kolegů, který byl svobodný a bydlel sám, minulý měsíc doma náhle zemřel. Rice se vybavil její osamělý a studený jednopokojový byt. Už dlouho tam nikdo neuklízel a určitě se od toho jeho tolik nelišil.

„Příště koukej přijít i s tím svým. Vždyť jsem Makota ještě ani jednou neviděla.“

To Rice připomnělo, že má přítele. Divže nevyprskla smíchy. S Makotem Fudžimurou, který do nakladatelství Šúmeiša nastoupil ve stejnou dobu jako Rika a pracoval v literárním oddělení, měli k romantickému vztahu opravdu daleko, snad protože začínali jako přátelé. Ve všední dny se jen míjeli na pracovišti a jednou za měsíc strávili společnou noc u jednoho nebo druhého doma. Takový udržovaný odstup měl ale i své výhody.

„Jak se stravuješ, Riko? Neodbýváš se? Zdáš se mi zase o něco víc pohublá. Nedávno jsem někde četla, že energe-

tický příjem japonských žen je ještě nižší, než jak ukazují údaje z doby bezprostředně po druhé světové válce."

„To mě nepřekvapuje. Já taky nemám čas a prostor na to, abych si vařila sama pro sebe. Nemám doma ani rýžovar. Většina večerů je vyplněna pracovními večírky, někdy s tokijskými byrokraty, nebo večeřemi spojenými s pořizováním rozhovorů a sběrem materiálu pro články."

„No jo, večírky s byrokraty, to si dokážu představit, jaký dobroty se tam asi servírují. O tom si my můžeme nechat jenom zdát, co?"

Rika si vybavila včerejší večer, kdy s ní v jednom luxusním tradičním japonském podniku na Ginze, kam se chodila bavit smetánka, jednali několik hodin jako s hosteskou. Vysocí úředníci se často a rádi mýlili tak, jak se jim hodilo, až to bylo trapné. Třeba když si pozornost novinářky vysvětlili tak, že dotyčné vůbec nejde o reportáž, ale že na ni zapůsobili svým mužským šarmem. Pórek v gratinované zelenině jí najednou přišel hořký, a tak se pokusila obrátit list.

„Co je vynikající a co ne, nedokážu posoudit. V jídle se moc nevyznám. Mám to podobně jako děti. K naprosté spokojenosti mi stačí hotový oběd v krabičce ze supermarketu nebo restauračního řetězce."

Jídlo a móda nechávaly Riku odjakživa chladnou. Strava ji zajímala jen potud, aby nepřibrala. Vzhledem ke své výšce působila urostle, a tak si hlídala, aby nikdy nevážila víc než padesát kilo. Snad se na tom svým vlivem podílela i její matka, která měla hluboký smysl pro krásu a estetiku. V rámci možností se snažila nejíst pozdě večer a v noci. A i když se na recepcích servírovalo lákavé pohoštění, nezapomínala, že by měla raději sáhnout po zelenině nebo polévce. V *konbini* před kanceláří, kam chodila dvakrát denně, se snažila vybírat pokaždé jogurt, salát, nudle *harusame* a tak podobně. Chodit do posilovny neměla kdy, a tak pohyb kompenzovala při každé příležitosti chůzí. Díky své vysoké a štíhlé postavě sklízela sem tam komplimenty, a i když rozhodně nebyla žádná kráska, vypadala dobře i v oblečení z kategorie levné

a dostupné rychlé módy, po kterém často bez delšího přemýšlení sáhla. Koneckonců pracuje v odvětví, kde vzhled může znamenat výhodu. Své kouzlo měly i její protáhlé úzké oči a štíhlý, téměř mužský obličej. V době, kdy chodila na dívčí školu, často dostávala dopisy od mladších studentek.

„Nemyslím, že máš tak špatný smysl pro chuť, abys nepoznala, co je dobré. Ričina maminka, paní Misaki, vždycky říkala, že neměla čas vařit, ale přesto své dceři dávala to nejlepší, co mohla," obrátila se Reiko k Rjósukemu. „Vychovala dceru sama a zaslouží si, na rozdíl od mých rodičů, úctu a obdiv."

Reiko vždy Ričinu matku oslovovala a mluvila o ní neformálně jménem. Ričini rodiče se rozvedli krátce po jejím nástupu na nižší střední. Matka využila příležitosti a začala pracovat jako spoluprovozovatelka obchodu se značkovým zbožím, který si otevřela jedna z jejích kamarádek. Mezi bývalými manžely nedošlo k žádnému finančnímu vyrovnání a situace byla taková, že od Ričina otce nemohla očekávat ani žádnou podporu v podobě alimentů, a tak Ričina matka pracovala ve dne v noci na plné obrátky. Jako kuchařka nebyla úplně zdatná, ale přesto se snažila. V době, kdy ještě rodina žila pohromadě, připravovala každý den pestrou stravu. Po rozvodu ale Riku poprosila, aby jí pomáhala, a Rika se jí snažila vyhovět stůj co stůj. Každý den stihla uklidit, vyprat a uvařit rýži i polévku ještě předtím, než máma přišla domů. S jejím příchodem po osmé hodině začínaly pozdní večeře nakrájenou zeleninou, kterou máma kupovala v jednom nebo druhém supermarketu cestou domů. Byl konec náročnému a složitému vaření pro celou rodinu, ale také napjaté atmosféře u jídla, jako předtím s otcem. Často také s mámou večeřely v restauracích řetězců levného stravování. Všední dny se tak podobaly jakési nikdy nekončící škole v přírodě nebo pobytu na táboře. Navíc díky tomu Rika nabyla sebevědomí, že je na ni spolehnutí.

V tomto rytmu se Ričin život ubíral až do jejích dvaadvaceti let, kdy společnou domácnost opustila. Když se matčinu

podnikání začalo dařit, častěji jezdila za obchodem do zahraničí, a Rika tak někdy trávila více času u prarodičů v Okusawě než s mámou, ale přesto měly dodnes vztah pěkný. Ričin odchod z domu nebyl žádnou revoltou. Prostě se rozhodla pro další studium, našla si práci a všechno to zvládla sama. Její máma brzy oslaví šedesátku, a přesto byla ve svém, už druhém, obchodě v Džijúgaoce stále v jednom kole. Zřejmě měla i přítele, i když to nikdy nepřiznala.

Když byly na vysoké, přicházela Reiko do bytovky na Hatanodai, kde Rika spolu s mámou bydlela, na návštěvu často s kuchyňským náčiním a nakoupenými surovinami. Obě nad jejím kuchařským umem žasly a obdivovaly se mu. Dokonce i obyčejná jídla, třeba těstoviny nebo rýže přelitá jen zeleným čajem, dostávaly pod jejíma rukama díky všemožnému koření chuť, kterou jste si chtěli užít v klidu a bez ohledu na čas. Stačila citrusová kůra z *yuzu* nebo solený citron. Reiko byla jediná dcera majitele zavedeného hotelu v Kanazawě a navzdory roztomilému dojmu, kterým působila, měla nezdolný smysl pro krásu a také rebelského ducha, což by do ní málokdo řekl. Od Reičina narození vedli její rodiče pod jednou střechou každý svůj život, oba měli své mlčky tolerované partnery a o dceru se příliš nestarali. Reiko tedy trávila většinu času se svou chůvou, která byla na své kuchařské umění právem hrdá, a tak se pro ni synonymem domova stal stůl plný vzorově nakrájených plátků paštik a malých misek příloh s precizně spočítanými kaloriemi.

„Jestli jednou budu mít dceru nebo syna, ráda bych, aby jedli jen domácí jídlo a sladkosti. Zrovna zkouším takové, kterých se dá sníst hodně, a ještě ke všemu jsou zdravé," nechávala se Reiko často slyšet.

Riku s Reiko spojovalo dětství prožité v určitém druhu napětí z obecně přijímaných představ o ideálním rodinném soužití, a to i když vyrůstaly každá v jiném prostředí. Rika byla přesvědčená, že právě díky tomu se spolu daly do řeči hned, jak si jedna druhé všimly na imatrikulaci při zahájení vysokoškolských studií.

Máslo

„A teď na chvíli pracovně. Jak to vlastně dopadlo s tvou žádostí o rozhovor s Manako Kadžii?“ zazářily Reiko v očích plamínky zvědavosti. Jméno Manako Kadžii, ženy obžalované ze série podezřelých úmrtí v tokijské metropolitní oblasti, se v posledních letech objevovalo v médiích často. Byla obviněná z toho, že přes seznamovací portály vylákala z několika mužů peníze a tři z nich zabila. Hodně se také mluvilo o jejím blogu na téma gastronomie a života na vysoké noze, který psala do doby těsně před zatčením. Jejími hlavními zájmy bylo poznávání nových luxusních restaurací a online nákupy. Zároveň byla patřičně hrdá na svůj kuchařský um. Média to doposud neúnavně přetřásala. V současné době přebývala Manako Kadžii ve vazební věznici v Tokiu.

Rika se o ten případ zajímala už od začátku a dlouho jí ležel v hlavě. Tehdy byla součástí týmu, který se zabýval jiným tématem, a tak se k němu nedostala napřímo. Než se naději, bude mi tolik, kolik bylo Manako Kadžii v době zatčení, říkala si poslední dobou často, a stále ji ten případ nenechával spát. Teď když se konečně zbavila povinností spojených s volbami, měla by mít víc manévrovacího prostoru.

„Ale že si Kadžimana dávala do trumpety, co? Je to na ní vidět. Jak mohla s takovou postavou na těch seznamkách vůbec někoho klofnout? Že by přes to vaření?“

Reiko nakrčila obočí, jako by špatně slyšela a po zádech jí přeběhl mráz. Odjakživa byla na sexistické narážky mnohem citlivější než Rika. Přitom Rjósuke nepronesl nic, čím by se jí mohl v tomto směru dotknout. Šlo svého druhu o běžný mužský komentář. Koneckonců vzbudil daný případ takový zájem právě proto, že Kadžii, která dokázala ovládat takovou spoustu mužů a u soudu vystupovala jako královna, nebyla ani mladá, ani krásná. Už z fotek bylo zjevné, že musí vážit přes sedmdesát kilo.

„Nejde ani tak o její modus operandi, ale o sociální pozadí, které tomu všemu zavdalo příčinu. Vypadá to, že všichni zúčastnění nenáviděli ženy. Jak Manako Kadžii, tak její oběti i další partneři. Jen si nejsem jistá, jestli časopis pro muže,

jako je ten náš, dokáže takové téma úspěšně zpracovat a podat. Ale stejně, napsala jsem jí už několikrát, a odpověď žádná. Dokonce jsem se dvakrát vypravila do vazební věznice osobně, ale zjevně se sejít nechce."

Celý život jsem byl osamělý, takže bych vzal zavděk jakoukoliv ženskou, klidně i ošklivkou, která se o mě ve stáří postará.

Je mi jedno, co je to za ženskou, hlavně že mi uvaří večeři a drží se doma.

Možná je tlustá, ale stejně je to rajcovní slečinka. Ať si jsem třeba naivní a slepý k tomu, jak se věci mají.

Podobně jako svědci vypovídaly ještě za svého života v přítomnosti svých nejbližších i oběti. Ti pánové potřebovali společnost Manako Kadžii jako sůl a také jí za to zaplatili spoustu peněz. Přesto se všichni z nějakého důvodu na adresu obětí vyjadřovali v jednom kuse pohrdavě. U soudu žalobce ignoroval Kadžiino alibi i důkazy a také opakovaně kritizoval morálku obžalované, takže se od tématu častokrát odbočilo jinam, čímž se soudní řízení velmi vleklo a protáhlo. Jedna ze svědkyň, pečovatelka, byla vystavena výslechu, který neměl daleko k sexuálnímu obtěžování. Nakonec se debaty okolo případu vymezily striktně na mužské a ženské názorové protipóly a došlo to tak daleko, že jeden komentátor byl kritizován za urážlivé výroky o opačném pohlaví a musel se za ně omluvit.

„No a co se týká poslední oběti, tak to byla na sítích celkem známá firma, jeden *otaku* z jisté internetové komunity. Těsně před tím, než ho sejmul vlak, měl k jídlu dušené hovězí, které mu Manako Kadžii vlastnoručně připravila. Možná se i tenhle recept naučila v tom kurzu francouzské kuchyně, ehm, jakže se to jmenovalo, *Le Salon de Miyuko*?"

Reiko očividně s oblibou hltala všechny informace k případu, co se v časopisech a na internetu objeví. Odjakživa šla

vždycky s davem, v tom nejlepším slova smyslu. Na vysoké patřila k nejlepším v ročníku a do poslední chvíle zvažovala pokračování v postgraduálním studiu. *Le Salon de Miyuko* byl v japonských gastronomických kruzích známý pojem. Šlo o kurz vaření pro ženy, který pořádala Mijuko Sasazuka, manželka majitele a šéfkuchaře slavné francouzské restaurace Balzac v Niši-Azabu. Lekce kurzu se konaly o víkendech a vedla je sama paní Mijuko. Účastnicím kurzu zpřístupnila svou kuchyň, takže mohly používat veškeré profesionální vybavení od pečicí trouby po nádobí a také prý jen prvotřídní suroviny. Při třech lekcích měsíčně vyšla jedna na patnáct tisíc jenů, což při celoroční docházce dělalo celkem něco přes pět set tisíc. Kurz nebyl zakončen žádným certifikátem nebo udělením licence, takže profesionálními šéfkuchařkami se absolventky stát nemohly. Takový luxusní kurz vaření si mohly dovolit jen bohaté paničky nebo ženy s vysokým příjmem. Manako Kadžii údajně ještě dva měsíce před svým zatčením lekce pilně navštěvovala, přičemž kurzovné si nechala zaplatit jednou z obětí. Skupinovou fotografii účastnic kurzu včetně Manako Kadžii šlo na internetu snadno dohledat. Mezi ostatními elegantně a vkusně oblečenými dámami její kyprá postava v přiléhavých šatech, vhodných spíš na rande, nepřehlédnutelně vyčnívala. Proslýchalo se, že kurz je kvůli nadměrnému zájmu médií dočasně přerušený.

„Přesně tak. Ten muž prý těsně před smrtí poslal svojí matce zprávu: ‚Dušené hovězí od přítelkyně bylo výborné.' Vždyť se taky Kadžiin právník u soudu ironicky ptal, jestli je opravdu žena, která svému milenci uvaří výtečné hovězí, následně schopna shodit ho pod vlak, aby ho zabila. Jo, málem bych zapomněla, Riko. Co kdybys té obžalované slečně příště do dopisu připsala, aby ti poslala na to dušené hovězí recept? Pak se s tebou sejde určitě, uvidíš."

Rika vytřeštila oči. Něco takového by ji ani nenapadlo. Vybavila si, jak Reiko v době svého působení v PR dokázala svou pozorností, humorem a originálními dárečky strhnout a získat na svou stranu řadu vysoce postavených, hnidopišských

a náladových filmových režisérů, předsedů zábavních společností a sponzorů.

„Jakoukoliv ženskou, co ráda vaří, potěší, když se jí zeptáš na recept. Řekne ti pak i spoustu dalších věcí, na které ses jí ani neptala. To na ni bude platit, uvidíš. U mě by to zabralo."

„To je fakt. Nedávno u nás byl na návštěvě kolega z práce s manželkou i dítětem. A tak se rozplývali nad Reičinými masovými knedlíčky *šúmai*, že jim udělala přednášku nejenom o tom, jak je připravuje, ale i jaké nádobí mají k napařování použít, až jsem koukal," rozesmál se Rjósuke.

„Hele, Rjó, víš, že bych se do toho kurzu v *Le Salon de Miyuko* taky jednou ráda zapsala?"

„S mým příjmem na to zase rychle zapomeň."

Jako dezert se podával šifonový dort z rýžové mouky, přelitý domácí kaštanovou omáčkou a *amazake*, s černým čajem, dochuceným mlékem a zázvorem. Když Rika pochválila měkké a nadýchané, ale zároveň pevné a pružné dortové těsto, Reiko se zklamaně zachmuřila.

„Co nevidět budou Vánoce, a tak jsem chtěla udělat francouzské vánoční poleno čili *bûche de Noël* s pravým a vydatným máslovým krémem. Víš, Rjó, požádala jsem Riku, jestli by cestou nesehnala nějaké máslo, ale jak se zdá, stále není k mání. Na bábovkové a piškotové těsto budu muset na nějakou dobu zapomenout. Holt si teď musím vystačit s nadýchaným šifonem s řepkovým olejem."

„Chutná to ale skvěle! No, nějakou dobu asi ještě výpadek másla potrvá. Říká se, že příčinou jsou loňská letní vedra, kvůli kterým trpělo hodně dojnic mastitidou, ale stejně se letos pokles výroby másla zase předvídal a narychlo se dojednával jeho dovoz. Kampak asi všechno to máslo mizí? Ostatně už dlouho ubývá zemědělců produkujících mléko a mléčné výrobky. Nebude dlouho trvat a budeme s mléčnými produkty závislí na zahraničí. Tak či onak, malovýrobcům dortů a dezertů, jako jsme my, zvoní hrana."

Rika přikyvovala Rjósukeho monologu a na mysl jí přišlo, že zrovna Manako Kadžii si v máslu libovala. Její blog prošla

jen zběžně, ale její časté popisy jemného, kvalitního másla ji zaujaly. Mimochodem vyšlo u soudu najevo, že si s kreditní kartou jedné z obětí nakoupila hned několik másel v ceně téměř dva tisíce jenů za kus. Manako Kadžii pocházela z Niigaty a vyrůstala v zemědělském prostředí mezi producenty mléka a mléčných výrobků. Možná proto si potrpěla na kvalitní mléčné výrobky. Po internetu kolovaly posměšné komentáře typu: *To se přežrala máslem, že je tak tlustá?* Nebo: *Kde a k čemu všemu to máslo asi používala?*

Rika odmítla nabídku obou manželů, zdráhajících se ji propustit, aby zůstala přes noc, když ráno zase musela brzy vstávat, a chvilku po deváté se rozloučila. Reiko ji na cestu vybavila ústřicovými *onigiri* a šifonovým dortem zabalenými v potravinové folii a Rika podle plánu ještě zamířila do práce.

Chci se stýkat jen s těmi, kteří mezi napodobeninami poznají originál a skutečně mu rozumí. Takových lidí je ovšem málo.

Tato slova Manako Kadžii na svém blogu používala často. Totéž by se ale dalo říct i o Reiko.

Na nádraží se Rika ještě jednou rozhlédla po okolí. Shluk světel z nově dokončených rodinných domků podél kopce vypadal mnohem útulněji než prve. Když vytahovala z tašky kartu na městskou dopravu, všimla si, že má kůži na rukou už zase přirozeně mastnou a záděry už nejsou tak nápadné.

„Výměna názorů v debatě týkající se použití pornografického materiálu za účelem pomsty na bývalém partnerovi se zaměřuje pouze na oběť, které lidé kladou za vinu, že se nechala nahá a v choulostivé situaci nasnímat, a ztrácejí tak ze zřetele skutečnou podstatu problému. Bude-li lidem neustále připomínáno, že každý nese za své činy a jejich důsledky vlastní zodpovědnost, jsem přesvědčen, že teprve tehdy již nebude k podobným incidentům docházet."

Rukáv saka, nedbale přehozeného přes komentátorský pult, byl od lokte k zápěstí nezvykle dlouhý. Komentátor měl zsinalé, propadlé tváře a vlasy místy viditelně prošedivělé. Oční víčka pod nakrčeným obočím se samovolně zavíraly,

sotva je trochu otevřel, a pod očima nápadně vystupovaly nezdravé, tmavé kruhy. Pokaždé když jeho upjatý a nepřístupný výraz na okamžik povolil a ohryzek na jeho dlouhém krku poskočil, nedokázala od něj Rika odtrhnout oči. Do televizní debaty byl pozván, aby se vyjádřil k případu zavražděné ženy, která pracovala jako úřednice ve čtvrti Hamamacučó. Byla uškrcena poté, co její bývalý partner zveřejnil na internetu její nahé fotky.

„To nám poslední dobou vysílají pěkné pořady, viďte, pane Šinoi. Tváříte se sice jako jakuzák, ale pár let před padesátkou máte u ženských ještě slušnou perspektivu. Nějaká ženská v domácnosti by se vás ujmout mohla. Na svůj věk vypadáte ještě dobře," ozvalo se Rice za zády. O čtyři roky mladší kolega Kitamura.

„Myslíš?" zasmála se Rika co nejméně zaujatě, odvrátila pohled od obrazovky a natáhla se po dálkovém ovládání položeném na pohovce, jež zjevně hodně pamatovala. Jošinoriho Šinoie tu znali všichni. Velké zvíře a člen redakční rady jedné z velkých tiskových agentur, jehož tvář byla v těchto dnech v médiích k vidění téměř denně a snad každý ji znal, se od nepaměti objevoval v diskusních pořadech jako moudrý hlas lidu. Tenhle kout se starou pohovkou ve tvaru U a televizí doslova lákal k tomu, aby se tu člověk během práce zastavil a znovu nabral dech. Dokonce jste si tu mohli dát dvacet, pokud vám nevadilo, že vás při tom někdo uvidí. Rika se podívala na stěnu zažloutlou od tabáku, který sem pronikal dveřmi od kuřárny hned naproti, a televizi ztišila.

Jediné oddělení v celém obřím nakladatelství Šúmeiša, které mělo svou vlastní kuřárnu, bylo to jejich, redakce stejnojmenného časopisu pro muže, *Týdeníku Šúmei*. Byl tu poměrně rušný provoz, protože těžcí kuřáci z literárního a obchodního oddělení si sem taky občas zaskočili na šluka, a tak si tady na pohovce člověk v klidu odpočal jenom dopoledne, kdy sem lidí chodilo jen málo. Přišla dnes do práce dřív, aby si udělala nějaké rešerše, ale nakonec tady ten čas navíc prosedí. Z igelitového sáčku z *konbini* vytáhla *onigiri*, strhla z něj folii

a pustila se do své snídaně. Nechala si ho u pokladny ohřát v mikrovlnce, a tak bylo ještě trochu teplé. Jako každé ráno cestou do práce procházela v obchodě polici s celou škálou druhů *onigiri* a nakonec sáhla po *takikomi gohan* s houbami a zeleninou, které vlastně jinak vůbec nekupovala, jen aby si chuťově oživila Reičinu hostinu z minulého týdne.

„Tahle kauza vraždy s porno pomstou… S informací o tom, že podezřelý už v minulosti stalkoval dvě své bývalé partnerky, jsi přišla ty, že ano? Měli jsme to dřív než ostatní."

Ani si nevšimla, že se Kitamura najednou posadil vedle ní a začal s ní mluvit, jako kdyby byli spolužáci. Byl vysoké, hubené postavy bez přebytečného tuku, na sobě měl dnes dobře padnoucí pruhovanou košili. Béžově pískové vlasy ladily s jeho bělostnou pletí.

Tenhle muž vychovaný stejně útlocitně jako princeznička toho naspal víc než kdo jiný, alkoholu a cigaret se ani nedotkl a jako první potřeboval přečíst knihy a vidět filmy, o kterých se zrovna mluvilo. Na novináře nevypadal ani trochu, ale pohled na něj se jen tak neomrzel. Nikdy nebyl podrážděný, a dokonce ani nebýval nemocný, což se paradoxně hodilo, i když se úplně nedalo říct, že by byl do práce nějak extra zapálený.

„To jsem jenom měla velkou kliku. Mimochodem, dnešní meeting, máš něco? To zas bude stát za to. Tenhle týden jsem na nic kloudnýho nekápla… Stejně, makáš jako blázen, abys s něčím přišel první, a když už myslíš, že konečně něco máš, je toho hned plný internet."

„No jo, kdyby časopisy pro páprdy, jako je ten náš, psaly třeba jenom články s tipy, jak obejít dědickou daň, nebo o prevenci rakoviny, prodávaly by se taky a stačilo by to. Ale to ne. My se nezastavíme před ničím. Brzo budeme psát články jako *Deset dobrých rad, jak provozovat sex až do smrti*."

Byl čtvrtek, a tak je čekal pravidelný tematický meeting, kde každý bude muset přednést, co zajímavého se mu podařilo vypátrat nebo zjistit. Šéfredaktor na základě jejich témat připraví obsah dalšího čísla a v pátek ho oznámí. Během

víkendu se pak tvořilo, psaly se a vznikaly reportáže a v pondělí byla závěrka. Tenhle běh na krátkou trať s vypětím všech sil se opakoval čtyřikrát do měsíce a osmačtyřicetkrát do roka. Po deseti letech v redakci měla Rika ten rytmus hluboce zakořeněný v těle a měla neustálý pocit, že je v běhu, ať už spala nebo byla vzhůru. V redakci bylo sedmdesát zaměstnanců. Deset fotografů, osm administrativních pracovníků, jedenáct redaktorů a zbytek tvořili reportéři. Rika byla jedinou reportérkou s pracovní smlouvou na plný úvazek a hlavní pracovní poměr. Bývalo jich pět, ale dvě reportérky odešly z vlastního rozhodnutí, když se u nich projevily fyzické i psychické zdravotní problémy, a dvě starší kolegyně, které bývaly pro Riku vzorem, využily svých svateb jako příležitosti k přestupu do literárního nebo obchodního oddělení. Sladit práci s porodem a péčí o dítě bylo na zdejším pracovišti nemožné, leda zázrakem.

„Inu, slečno Mačido, ještě pár takových sólokaprů a budete první ženou, která tady dostane redaktorský stůl. Boží!“

Ve zdejší redakci bylo zpracování obsahových rukopisů v články prací redaktorů. Ričinou touhou bylo, aby byl jednou publikován článek, který si napíše sama.

„Ale no tak, Kitamuro, že mi ani trošku tenhle zářez nezávidíš, že ne?“

Před Kitamurovým nezúčastněným postojem k práci, při níž sledoval jediný cíl, a to odejít z kanceláře každý den co nejdřív, spolu s absolutní absencí jakýchkoliv ambicí smekali všichni kolegové v jistém smyslu klobouk. Sám nikdy s žádným exkluzivním materiálem nepřišel, ale také neprojevoval vůči zpracovávané látce žádné emoce, a tak svou práci odváděl bezchybně a rychleji než všichni ostatní. Tentokrát se ale zdálo, že by rád výjimečně něco řekl.

„Věnuješ se tématům od umění po sport, to je hodně široký záběr. A navíc spolu ty kauzy ani nesouvisí. Nechci se tě dotknout, ber to jako nestranný pohled, ale přijde mi, že reportérky při své práci často u policie, státních úředníků a dalších podobných byrokratů narážejí. Když už se jim podaří

domluvit si s nimi rozhovor, tito muži se neskrývají obdivem k jejich ženským půvabům, a přesto se ani v těchto situacích reportérkám nedaří ty muže více rozmluvit. Takže nakonec reportéři, myslím muži, jsou při stejném pracovním nasazení a za stejnou dobu v získání důvěryhodnosti ze strany zdroje úspěšnější, podaří se jim podklady k tématu získat, a navíc rychle."

Původce informací k tématu byl v téhle branži označován jako *zdroj*. Kupované *onigiri* se tomu Reičinu domácímu podobalo vizuálně, ovšem chuťově a vůní to byla prostě jen zrnka uvařené rýže. Rika sice na špičce jazyka pocítila důvěrně známou příjemnou vřelost, ale jak sousto polkla, rozlil se jí hrudí studený chlad. Spláchla nepříjemnou pachuť zeleným čajem z PET láhve a zrníčka rýže, která jí ulpěla na zubech, vyšťourala jazykem.

Koutkem oka zahlédla, jak se v televizi Šinoi obrací k moderátoru zpravodajství a zlehka přikyvuje.

„Ale ty máš i s tímhle řekněme handicapem pořád něco novýho. Přisála ses zřejmě na tučný zdroj. Ale o koho jde, mi asi jen tak nepovíš, co?"

Někdo jako Kitamura na to nemohl přijít. A i kdyby přišel, nebude to pro něj nejspíš vůbec zajímavé. Nedala na sobě nic znát a zahleděla se do jeho světlých očí.

„Slečno Mačido, můžu mít dotaz, kdy si konečně uklidíte tuhle krabici?" se zjevným podrážděním se ozval hlas Jú Učimury, vysokoškolské brigádnice. Co bylo rozhodnuto, že u nich od příštího roku nastoupí, přestala si brát servítky. Tentokrát jí byla Rika vděčná. Vstala a obrátila se ke Kitamurovi zády.

„Omlouvám se, co nevidět si ji nechám poslat domů."

Rika odběhla ke svému stolu, kartonovou krabici, která vyčnívala do uličky, posunula pod stůl a posadila se na židli. Převést tři roky pravidelně fungující blog na papír znamenalo naplnit celou jednu obrovskou krabici. Nejenže šlo o dlouhý text, ale Manako Kadžii navíc své příspěvky několikrát denně editovala, a tak byl ten balík papíru zatraceně objemný.

Teď už byl blog dávno smazaný, ale díky tomu, že jeden z jejích zdrojů stihl včas pořídit snímky obrazovky, mohla Rika mít všechno takhle po ruce. Postupně papíry z krabice srovnala a seskupila do svazků vždy po pěti dnech a teď si jimi listovala. Celý Kadžiin život se odehrával mezi navštěvováním restaurací a nákupy. Žila si jako honorace. Šlo v podstatě o nekonečný sled detailních a soustředěných popisů lahůdek a vín, které lze nazvat prvotřídními, a věhlasných podniků v centru Tokia: Sembikiya, New York Grill, Joël Robuchon, Nadaman, Maxim's de Paris, L'écrin na Ginze... Dokonce i Rice zněla ta jména známě. Byl to takový klasický výběr, skoro jako by si ho Kadžii odněkud jako celek vypůjčila i s těmi popisovanými dojmy. Rika četla text už poněkolikáté, ale nedokázala význam jednotlivých vět vnímat. Ve skutečnosti šlo zřejmě o přehršel vypůjčených úryvků z různých dalších textů a blogů.

Manako Kadžii se narodila v roce 1980 na tokijské periferii ve Fučú a o několik let později se celá rodina přestěhovala do Jasudamači v Niigatě, odkud Manačin otec pocházel a pak se tu zapojil do rodinného realitního byznysu svého otce. Matka vyučovala aranžování květin. Spolu s o sedm let mladší sestrou vyrůstaly v relativním přepychu a bohatství. Ihned po skončení střední školy se Manako odstěhovala do Tokia, kde nastoupila na vysokou školu, ovšem už po třech měsících studia zanechala. Od té doby ji živily její partnersko-milenecké aktivity. Živobytí jí zajišťovala spletitá síť pochybných známostí s bohatými staršími muži, díky které nemusela chodit do zaměstnání a mohla se usadit ve Fudómae ve čtvrti Šinagawa. V roce 2013 byla zatčena pro podezření ze spáchání tří případů vražd, ke kterým mělo dojít v rozmezí zhruba půlroku. Se všemi oběťmi se seznámila prostřednictvím seznamovacích aplikací a portálů a ve všech třech případech šlo o svobodné muže z Tokia ve věku mezi čtyřiceti a sedmdesáti roky, kteří s ní plánovali sňatek a společnou budoucnost. Vždy vyhověli jejím finančním požadavkům, ať šlo o školné v případě kurzu vaření, příspěvek na léčbu nemocného člena její rodiny nebo další podobné fiktivní výdaje, a poskytovali

jí značné finanční obnosy. Příčina jejich smrti, jíž bylo předávkování prášky na spaní, utonutí ve vaně a skok pod vlak, se dala ve všech případech považovat za sebevraždu nebo za nehodu. Co ovšem mluvilo v neprospěch Kadžii a rozhodlo o jejím zatčení, byla skutečnost, že takřka do poslední chvíle byla dotyčným mužům nablízku. Dále byla obviněna v pěti případech podvodného jednání. Ve všech případech chyběly věcné důkazy, ale přesto byla obžalovaná Manako Kadžii odsouzena k doživotnímu trestu odnětí svobody. Ještě toho dne se odvolala a v současné době čekala na odvolací řízení, které bylo naplánováno na jaro příštího roku, v tokijské vazební věznici. Bylo všeobecně známo, že jakékoliv návštěvy novinářů odmítá a nezájem projevuje zejména vůči ženám z médií.

Případ přitahoval nebývalou pozornost veřejnosti především kvůli tomu, jak obviněná vypadala. Nešlo ani tak o to, že Manako Kadžii není žádná kráska, ale všechny překvapilo to, že je tak při těle, což způsobilo velký rozruch jak mezi ženami, tak mezi muži, kteří se nezdráhali tuto skutečnost komentovat s přehnaným odporem i záští. Jen co dítě začne vnímat své okolí, slyší ze všech stran mimo jiné i to, že ženy musí být hubené, aby vůbec stály za řeč. Netrápit se dietami a prostě se svou obezitou žít, to už od ženy vyžadovalo značnou míru odhodlání. Něčeho se bude muset vzdát a současně se s něčím naučit žít.

U Manako Kadžii šlo však všechno stranou, to rozhodnutí si dopřála a bez výhrad své tělo přijala. Svou tělesnou nedokonalost nevnímala jako nedostatek, a dokonce se považovala za nadřazenou ostatním. Viděla v sobě respektovanou a muži zbožňovanou ženu, které se mělo dostávat darů a pozornosti a která si udržovala dostatečně bezpečnou vzdálenost od práce, povinností, skupinového chování a dalších pro ni nepříjemných věcí. To vše brala jako samozřejmost a ve výsledku dosáhla takových životní podmínek, které ji maximálně uspokojovaly, cítila se ve svém prostředí dobře a nemusela se do společnosti jinak obvyklými způsoby vůbec začleňovat.

To Riku fascinovalo mnohem víc než to, že z mužů vylákala téměř sto milionů jenů. Na tom, že si žena dovolí být takovou, jaká je, a požaduje slušné zacházení, by nemělo být nic neobyčejného, ale právě to bývá ve zdejší společnosti problém. Ženy, které bylo možné označit za úspěšné a které Rika během své práce poznala, se podle toho chovaly. Všechny měly z něčeho přehnané obavy, snažily se o stoické sebeovládání a s až nepřirozeným sebezapřením a úzkostí samy sebe chránily. Ani Rice se za žádnou cenu nedařilo dosáhnout bodu, kdy by mohla říci, že je sama se sebou spokojená, a to ani když ji lidé chválili a kolegové i nadřízení v práci před ní vysekávali poklony. Za nocí, kdy ji úzkost zmáhala do té míry, že nemohla spát a uvažovala, že snad zavolá Makotovi, aby k ní hned přijel, si kladla na srdce, že by to stejně nikam nevedlo a pomoci si musí sama. Podobně to přece měla i Reiko, když byla mladší. Dnes ztělesněná vyrovnanost, zatímco ještě před lety uzlíček nervů, který nevěděl, co si v přítomnosti více lidí sám se sebou počít. Také neměla příliš známostí a vztahů, co by za něco stály. Obě měly nízké sebevědomí a provázela je neschopnost nechat se opačným pohlavím hýčkat. Snad to souviselo se vztahem k jejich otcům. Manako Kadžii svého otce, který před několika lety zemřel, zbožňovala, uznávala ho i jako muže a vždycky spolu měli výborný vztah.

Jestli se Rice vůbec někdy podaří udělat s Manako Kadžii rozhovor, ráda by se nejen přiblížila podstatě celé kauzy, ale také se jí zeptala na řadu osobních věcí, a třeba by se díky tomu dostala na kloub vlastním těžkostem samotné existence, a nakonec i svého života. Velmi dobře rozuměla osamocenosti a zoufalství mužů, které Manako Kadžii oklamala. Dobře si uvědomovala, jak pozornost a vlastnoručně připravené jídlo, jakého se jí před pár dny dostalo u Reiko doma, dokáže ulevit i té největší únavě a podrážděné psychice a stát se tak potravou i pro duši. Ty muže nezajímalo, jak vypadá nebo co je zač. Možná si byli své situace vědomi, a přesto jim nevadilo, že jsou využíváni, protože by dali cokoliv za okamžik spojení, za obejmutí měkkého a teplého ženského

těla, s nímž měli svým vlastním způsobem vztah. I tomu se dalo rozumět. Ale stejně… Když Rika ve svém přemítání došla až sem, přepadl ji najednou nepříjemně drásavý pocit, jako by prstem přejížděla po smirkovém papíru. Pocit hněvu, na který už dávno zapomněla a který dlouho musel zůstat kdesi zakonzervovaný a teď nepatrnou záděrou v kůži vyplul na povrch. Nevěděla, proti komu je namířený. Snad ji rozčilovalo současné nastavení společnosti, která ještě i dnes považovala za samozřejmé, aby se od žen vyžadovala starost o chod domácnosti. Přitom ona sama nikdy žádnému muži nic neuvařila a ani to po ní nikdo nechtěl.

Otočila obálku, lehounkou jako okvětní lístek, kterou na její pracovní stůl ledabyle pohodila zřejmě Jú, a div překvapením nevykřikla. Stála na ní adresa tokijské vazební věznice. Bezpochyby pošta od Manako Kadžii. Dosud se od ní žádné písemné odpovědi nedočkala. Rozhlédla se po místnosti a obálku za pomoci nože otevřela. Uvnitř byl jeden list světle červeného papíru, vytrženého z bloku.

S Vámi bych se asi sejít mohla. Působíte dojmem, že jste jiná než ostatní novináři. Přijďte, kdykoliv se Vám to bude hodit.

Pod zprávou byl otisk razítka vězeňské cenzury. Rukopis byl na pohled příjemně ladný a plynulý. Přesně jak vypovídali svědci, kteří ji znali. S ohledem na to, že seděla v kanceláři, potlačila Rika další vítězný výkřik. Před očima se jí udělalo bílo, jako by se kolem rozprostřela neprostupná mlha a pohltila celou kancelář. Co se to najednou stalo? Co udělala jinak? Vybavila si už kdoví kolikátý dopis se žádostí o rozhovor, který jí poslala minulý týden. Jediné, čím se od předchozích lišil, byla douška, kterou na radu Reiko připojila:

P.S. Velmi mě zajímá recept na dušené hovězí, které jste připravila dotčenému Jamamurovi. Myslíte, že byste mi ho mohla dát?

Zkontrolovala na mobilu návštěvní hodiny tokijské vazební věznice. Od osmi do šestnácti hodin s polední hodinovou přestávkou. Když vyrazí hned, bude okolo desáté na místě. Neměla sice žádnou záruku, že se s ní Kadžii skutečně sejde, ale nedokázala by jen tak dál sedět na židli.

„Do meetingu budu zpátky!“ vykřikla směrem ke Kitamurovi a Jú, když si oblékala kabát a jednou nohou už byla venku z kanceláře. Cestou na stanici Kagurazaka ji studený zimní vítr štípal do tváří. Má vystoupit na Ajase nebo na Kosuge? Zaváhala, a nakonec se rozhodla přestoupit v Ótemači na linku Čijoda. Za stanicí Kita-sendžú vyjel vlak na povrch a vagon zalilo denní světlo. Za mostem přes Arakawu se v celé své monumentálnosti objevila vazební věznice. Ústřední budova s výtahem a na ni z obou stran navazující další dvě a dvě dlouhé budovy jako natažené paprsky. Při pohledu shora musí celý komplex vypadat jako netopýr s roztaženými křídly. Vystoupila ve stanici Ajase a mávla na taxi.

Svého času nejšpinavější japonská řeka Ajase vypadala dnes už mnohem lépe. Alespoň nebyl v autě cítit její dříve charakteristický zápach ani při otevřených okýnkách. Taxi přejelo přes řeku, vykroužilo půlkruh na příjezdové cestě kolem hlavního vchodu a zastavilo u vstupu pro návštěvy. Říčka se linula podél budovy. Navzdory ponuré blízkosti věznice nebylo ve vzduchu cítit násilí, krvežíznivost ani vražedná brutalita. Na dvorcích řadových domů a bytovek se na šňůrách sušilo vyprané prádlo a v parku v přímém sousedství věznice si v doprovodu rodičů vesele hrály děti. Zelené nábřeží jako vystřižené z kulis školního divadla pokračovalo i za branou areálu a za Arakawou se do výšky vypínal a třpytil Skytree. Rika vystoupila z taxíku, prošla branou s policejní hlídkou a svižnou chůzí vyšla po mírně stoupajícím chodníku k vězeňské budově. Do vazby se dostávalo mnoho společensky vlivných lidí, a proto byla věznice vybavena nejmodernějším zařízením jak za masivními betonovými zdmi, působícími propracovaným dojmem, tak zvenčí. V přízemí Rika prošla nezbytnými administrativními kroky, zapsala se do návštěvní knihy a v čekárně si odebrala

číselný lístek. Za necelou půlhodinku zasvítilo její číslo na digitálním displeji a současně bylo vyvoláno z reproduktoru. Směla si ponechat jen propisku a blok a podrobila se zkoušce na detektoru kovů. Útrobami vězeňského komplexu prošla dlouhou chodbou, vedoucí do prosvětlené centrální haly s výtahy. Dveře výtahu se otvíraly a zavíraly, zatímco Rika se postavila před dveře označené číslem na lístečku. Za nimi se nacházela malá místnost, rozdělená na dva samostatné prostory průhlednou přepážkou z plexiskla. Za přepážkou byla jen jedna židle.

Posadila se na jednoduchou skládací židli na své straně a celá ztuhla při pomyšlení, že ji snad Manako Kadžii odněkud pozoruje. Tady a teď se rozhodne o tom, zda se setkání uskuteční či nikoliv. Ten pocit napětí, kdy vás obviněný posuzoval a rozmýšlel se, zda se s vámi vůbec bude bavit, se nedal s ničím srovnat, a člověk si na něj nikdy nezvykl, i když to zažíval už pokolikáté.

„Dobrý den, doufám, že nečekáte dlouho," vstoupila Manako Kadžii po boku dozorce. Buclaté ruce v poutech držela před sebou a nepatrně se uklonila na pozdrav. Její poněkud vysoce posazený hlas zněl až medově sladce. K neutěšenosti tohoto místa se ani trochu nehodil, stejně jako celý její graciézní vstup na scénu: skoro jako by se zvedla opona a princezna se uráčila ukázat světu svou tvář.

„Těší mě, jsem Rika Mačida, reportérka *Týdeníku Šúmei*. Přijela jsem, hned jak jsem dostala váš dopis. Děkuji, že jste si na mě dnes udělala čas."

Žena na druhé straně plexiskla se posadila. Dozorce se postavil za ní.

„Manako Kadžii. Těší mě."

Není zase tak obézní, pomyslela si Rika s pedantskou pozorností, když si ženu naproti prohlížela co možná nenápadně, aby nepůsobila nevychovaně. Ze své cely sotva vychází, ale díky kaloricky vyvážené stravě třikrát denně v určenou hodinu a také díky přiměřenému pohybu zahrnutému v denním rozvrhu vypadala štíhlejší než v době zatčení. Pořád to byla

baculka, ale nebyla vysoká, a tak nepůsobila nijak mohutně. Co do korpulentnosti mohla být mezi japonskými ženami jen něco málo nad průměrem. Celkově působila žensky, ale přesto díky tmavému, hustému a téměř srůstajícímu obočí a velkým, kulatým očím s výraznými zorničkami pod ním působila neoblomným, nesmlouvavým dojmem. Na sobě měla dlouhou sukni z jemného materiálu a lososově růžový svetřík, napnutý na prsou.

Vlasy jí splývaly na ramena, byly lesklé a konečky se zdály nepatrně zatočené. Zdejší pravidla dozajista nedovolovala používání make-upu, ale přesto byla její bílá pleť bez jediné nedokonalosti, pružná a zářila. Plné a stále našpulené rty byly sytě růžové. Bez nadsázky se dalo říct, že působila mnohem svěžejším dojmem než Rika s vlasy svázanými do ohonu a podkladovým krémem naneseným na unavený obličej. Manako vypadala na víc než svých pětatřicet, ale celkově by se dala popsat jako elegantní a vyrovnaná osobnost. Takhle nějak musel vypadat princ z pohádky o Locice, když dosáhl vrcholu věže s uvězněnou dívkou. Rika tady měla slabší pozici. Dlouho usilovala o setkání s ní a konečně se jí ho dostalo. Navíc tu byl i jistý pocit vděčnosti, že si Manako Kadžii z celého zástupu novinářů vybrala právě ji, a tak snad právě proto měla tendenci uvažovat o ní pozitivně. Kladla si na srdce, že musí zůstat objektivní. Přemýšlela, jak začít hovor, ale nakonec to byla Kadžii. Velikýma kulatýma očima, připomínajícíma tmavé zralé hrozny se na ni podívala tak, až se do ní pohledem vpíjela, a když promluvila, doširoka je otevřela.

„O případu se nehodlám bavit vůbec. To mi ostatně doporučil můj advokát i všichni ti, co za mnou stojí. Vy se ale chcete bavit o jídle, je to tak? Říkala jsem si, proč se s vámi nepotkat a trochu se tak nerozptýlit. Nikoho takového tady kolem sebe nemám. Doslova lačním po tom popovídat si o hezkých věcech. Jestli se spokojíte s takovou rolí konverzační partnerky, můžete za mnou klidně docházet dál."

Její teatrální tón okamžitě uvedl Riku do rozpaků. Věděla, že rozmluvit ženu naproti sobě bude chtít svůj čas, ale pokud

šlo o jídlo, nic o něm pořádně nevěděla. Neměla dávat na Reičinu radu! Přece jí teď nemohla začít vykládat o tom *onigiri* ze supermarketu, které v práci snědla, než našla její dopis.

„Řeknete mi pro začátek, co máte doma v lednici?“

Rika si oddychla, když ticho přerušila celkem konkrétní otázka. Návštěvy jsou zde povoleny v trvání deseti až třiceti minut, záleží na počtu návštěvníků. Ať tak či onak, návštěva končila vždy, když se vyčerpalo téma k hovoru. Hned si ale uvědomila, že taková otázka není na začátek jejich konverzace úplně nejlepší.

„No, ehm, je tam zeleninový džus, nějaké nutriční drinky, margarín… Musím přiznat, že mě na poctivé vaření, jakému se věnujete vy, nijak neužije. Vůbec nejsem ten typ, kterému by šly domácí práce od ruky. Trávím celé dny v práci. Váš blog mě opravdu hodně zaujal. Je úžasné, jak úplně obyčejným činnostem připisujete důležitost a všemu se tak pečlivě věnujete…“

Uvědomovala si, jak jsou její lichotky průhledné, ale nedokázala svou řeč zastavit. Snad mluvila páté přes deváté jen proto, že tady s tou ženou konečně seděla a cítila potřebu ji něčím zaujmout.

Hustá linka obočí se zvedla.

„Řekla jste margarín?“

„Ano, oproti máslu má méně kalorií a… taky méně cholesterolu, takže je zdravější nebo ne? Máslo se dneska navíc jen tak nesežene.“

„Váš problém je v tom, že jste se prostě rozhodla, že máslo není zdravé a dobré, protože jste ho pořádně ani neochutnala. A přitom je margarín daleko škodlivější. Ubohá napodobenina a hrudka transmastných kyselin. Chápete? Zatímco mléčný výrobek, to je něco…“ její hlas se nepatrně zachvěl, když se pustila do přednášky o škodlivosti margarínu. Ano, přesně takový byl i její blog. Na jedné straně vystupovala jako dáma, která ráda sáhodlouze vypráví o jídle a výživě, ale současně nedokázala skrývat, že čeká na příležitost, aby člověka nachytala na nějaké drobnosti a mohla na něj o to víc

shlížet spatra. Za smetanově sametovými slovy se ukrývala krutost. Náhle umlkla. Ovšem v okamžiku, kdy Rika otevřela pusu, aby něco řekla, se Kadžii znovu rozmluvila.

„Od svého zesnulého otce jsem se naučila, že žena má být především velkorysá. Přesto jsou na světě dvě věci, které nedokážu snést: feminismus a margarín."

Rika se znepokojeně usmála a zamumlala pár slov na omluvu.

„Připravte si doma rýži s máslem a sójovou omáčkou," ozvalo se z druhé strany přepážky tiše a bez varování. Rika nechápala souvislost.

„Čerstvě uvařenou rýži ochutíte máslem a sójovou omáčkou. Nic víc. To zvládnete i vy. Tímto způsobem nejlépe porozumíte skvělé výjimečnosti másla."

Pronesla to natolik vážně, že nebylo možné, aby si z Riky jen střílela.

„Použijte slané máslo značky Échiré. Na Marunouči je specializovaný obchod, kde ho seženete. Současný nedostatek másla v obchodech je výborná příležitost vyzkoušet dražší másla z dovozu. Pokaždé když konzumuji výtečné máslo, cítím se, jako bych se celá někam propadala."

„Propadala?"

„Ano. Ne zlehka a pomalu, jako když se vznášíte, ale střemhlav dolů. Jako když prudce klesá výtah. Mé tělo se řítí dolů, a celé to začíná na špičce jazyka."

Rika se snažila vyvolat si ten pocit zemské přitažlivosti, jaký měla ve výtahu, kterým zrovna před chvilkou jela. Zapomněla si dělat během setkání poznámky, jak byla od samého začátku vtažena do Kadžiina vyprávění. Teď ji ale vyděsilo, jak jsou Manačiny oči i rty vlhké. Její prázdný pohled nesměřoval k ní, upíral se do prázdna, až kamsi daleko za ní.

„Máslo z lednice vyndejte těsně před použitím, ať je studené. Opravdu kvalitní máslo by se mělo konzumovat za studena, tak si člověk nejlépe vychutná jeho konzistenci i aroma. Na horké rýži se hned rozpustí, proto nečekejte a vložte si sousto do úst dřív, než se rozteče. Studené máslo a teplá rýže.

To je kontrast, který si vychutnáte jako první. A pak se obojí ve vašich ústech propojí, smíchá a z té směsi se stane zlatý gejzír chuti. Opravdu. Sice to neuvidíte, ale ta chuť zlatá bude. Každé jednotlivé zrnko rýže obalené máslem bude do světa křičet svou existenci a z hrdla vám do nosu bude stoupat vůně jemně orestované rýže, i když bude jen vařená. Na jazyku ucítíte lepkavou, sladkou chuť tučného mléka."

Rice se v puse začaly hromadit sliny. Věděla, že kdyby polkla, bylo by to polknutí velmi hlasité. Tomu se chtěla za každou cenu vyhnout. Kadžii najednou vypjala hruď a ruce s buclatými prstíky na ní sepnula.

„Jestli si s vámi mám ještě někdy promluvit, bude to až tehdy, kdy se rozhodnete nikdy už nevzít margarín do úst. Nestojím o to stýkat se s lidmi, kteří nepoznají originál od napodobeniny. A mimochodem, nebylo to dušené hovězí, ale francouzské *boeuf bourguignon*. Několikrát jsem je musela opravovat i u soudu. Upřímně mě šokuje, jací jste všichni ignoranti, pokud jde o jídlo. Jsem unavená. Můžeme dnešní návštěvu ukončit?"

Rika si spěšně udělala několik poznámek a zapsala si název jídla, které neznala. Konec návštěvy obvykle ohlašuje dozorce, ale v tomto případě setkání ukončila sama Kadžii. Rika se styděla, že ponechala celou režii jejich setkání na ní. Na jejím chování, jak bylo zaznamenáno při soudním líčení, se nic nezměnilo. Mlčky pohledem vyprovodila pomalu se vlekoucí masitá záda a lesknoucí se konečky vlasů.

Když spolu s výtahem klesala do přízemí, vzpomněla si na Manačino přirovnání máslové chuti k volnému pádu. Ale z popisu chuti pohybovým slovesem příliš moudrá nebyla. Zase prošla dlouhou chodbou a nechala vězeňskou budovu za zády. Pro zpáteční cestu se rozhodla nastoupit na nejbližší stanici Kosuge. Tělo měla těžké a hlavu otupělou, jako by za sebou měla plavání v bazénu. Chtělo se jí plácnout sebou do postele a okamžitě usnout, ale to bohužel nebylo možné. Sebrala v sobě veškeré síly, aby se udržela vzhůru. Všimla si kytice květin, položené u zábradlí. Nějaký nešťastník, zproštěný

podezření, tu musel přijít o život, jen co opustil vazební věznici. Stále nemohla z mysli vyhnat ty veliké, kulaté oči připomínající tmavé bobule hroznů, ani ten sladký hlásek. Otupěle nastoupila do vlaku.

Cestou do kanceláře se zastavila v obchodním domě s domácími elektrospotřebiči, kde si koupila ten nejmenší rýžovar a kilo rýže. Po týmovém meetingu měla na programu rozhovor v Kasumigaseki, a tak sedla na linku Marunouči. Specializovaný obchod, kde bylo k dostání máslo Échiré, připomínal spíš luxusní butik než obchod s potravinami. Koupila tu balení másla o pouhých sto gramech za téměř tisíc jenů. Nikdy neutratila tolik peněz jen za potraviny. Etiketa na zboží i modrý papírový sáček, do kterého jí pokladní máslo vložila, působily na to, že šlo jen o jídlo, až příliš romanticky. Takový dárek měla přinést, když šla k Reiko na návštěvu! Aby se po cestě máslo nerozpustilo, přidala pokladní v obchodě k máslu ještě chladicí prostředek. Jakmile se pak Rika vrátila do práce, uložila máslo do ledničky v kuchyňce. Cítila se při tom, jako by si připravovala zbroj před bitvou.

Až později ten večer si to vše konečně přinesla do svého bytu na Iidabaši, vzdáleného asi patnáct minut pěšky z kanceláře. Už dlouho nepřišla domů takhle brzy. Od zítřka nebude mít celý víkend pro samou práci ani chvilku, aby se nadechla, proto se do téhle záležitosti chtěla pustit ještě dnes.

Byla si vědoma toho, že přijít na schůzku nepřipravená, tedy bez tématu k hovoru, které by Manako Kadžii zajímalo, byla chyba. Na druhou stranu Kadžii neřekla, že se s ní už nesejde. Čili bylo stále ještě možné získat si její důvěru, záleželo jen na tom, jak si Rika bude počínat dál. Postavila se ke dřezu, který byl i po deseti letech, co tady bydlela, stále jako nový, soustředila veškerou svou sílu do obou zápěstí a proprala jednu odměrku rýže.

Nastavila rýžovar, který před chvílí vytáhla z krabice, a po dlouhé době se rozhlédla okolo sebe po bytě. Vybrala si ho tehdy jen proto, že to odsud bylo tak blízko do práce.

Moc času v něm netrávila. S nájmem osmdesát tisíc jenů měsíčně nebyl špatný. Nijak jí k srdci nepřirostl, ale také neviděla žádný důvod, proč se přestěhovat. Bledě modrošedé závěsy a přehoz přes postel, které jí Reiko pomohla vybrat hned ten první rok, co nastoupily do zaměstnání, stále byly na svých místech a plnily svou funkci. Z rýžovaru se začala linout nasládlá vůně rýže, která v Rice probudila chuť k další domácí práci. Po velmi dlouhé době utřela v bytě prach, a než pustila pračku, byla rýže hotová.

Odklopila víko rýžovaru. Pod oblakem páry se třpytila horká rýže. Zjistila, že je tím průzračně jasným leskem čerstvě uvařené rýže nečekaně okouzlena. Misky doma žádné neměla, a tak plastovou naběračkou, co byla k rýžovaru přibalena, neobratně nabrala pořádnou porci a naložila ji do hrnku na *café au lait*. Vytáhla z lednice studené máslo, přesně jak jí řekla Kadžii, strhla z něj obal a na chvíli se na jeho hedvábně žlutavou barvu zadívala. To, co na ni v následujících chvílích čekalo, bylo nepoznané území. Jistěže znala máslovou rýži, kterou dávali jako přílohu ke karbanátku, ale rýži s máslem a sójovkou ještě neměla. Neřkuli s takovým luxusním máslem.

Položila kousek másla na rýži. Sójovou omáčku přidala z malého balení, kterých se jí doma nakupilo více, protože byly součástí všech hotovek v krabičce, kupovaných v *konbini*. Jen jednu kapku. A přesně podle instrukcí vložila sousto do úst dřív, než se máslo rozpustilo.

Hluboko z hrdla ucítila do úst pronikat podivný vánek. Studené máslo ji nejprve zastudilo na patře. Citelný kontrast s horkou rýží byl nejen v teplotě, ale i ve struktuře. Pak se studené máslo dotklo zubů. Rika skousla a vtom jí přišlo, že se měkoučké máslo rozplynulo a vsáklo až ke kořenům jejích zubů. Nakonec se roztáté máslo rozteklo všude mezi zrnka rýže, přesně jak říkala ona. Tu chuť opravdu nešlo popsat jinak než jako zlatou. Zlatě zářící, neuvěřitelně plná a jemná chuť másla se v hojných vlnách smísila s rýží a celé Ričino tělo unášela do neznáma.

Padala. Přesně takový to byl pocit. Nevěřícně zírala na rýži s máslem a sójovou omáčkou. Dlouze vydechla a její dech byl cítit po plnotučném mléku.

Chuť jídel, které měla u Reiko, se jí ještě i teď sem tam oživovala v ústech. Chutě a vůně, které dokázaly unavenému tělu dodat stejnou útěchu jako objetí. Sezónní suroviny, které Reiko použila, dodávaly tehdy Rice energii ještě další den. Ale tohle bylo přece jen něco jiného. Lahodnost, silná a oslepující, která se jí zmocňovala od samé špičky jazyka a unášela ji neznámo kam.

Aniž si to uvědomila, snědla celou porci rýže, kterou uvařila. A stále neměla dost. Naopak se zdálo, že s každým soustem objevovaly její chuťové pohárky nové možnosti a lačnily po soustech dalších.

Tohle je tedy to máslo, o kterém Manako Kadžii mluvila s takovou láskou. Symbol gurmánství, který si dopřávala z peněz, o něž obírala své muže. Muselo mít stejně zlatavou chuť jako to, v které se proměnili tygři v příběhu malého černého Samba.

Rika se postavila.

Reiko ji pobízela, ať víc jí, a pravdou je, že byla hubenější, než by mohla být. Nikdo jí nemohl mít za zlé, když si čas od času dopřeje nějakou dobrotu. Koneckonců zrovna tohle jídlo bylo součástí její práce a reportáže. Musela si přece získat Kadžiinu důvěru, nedalo se nic dělat.

Položila do dřezu ještě horkou nádobu z rýžovaru a energicky otočila kohoutkem. Stříkající voda ji hned zchladila. Uvařím si ještě jednu, ne, dvě porce. Nepřeháním to? Ale co, kdyby to bylo moc, můžu hotovou rýži zmrazit. Hodiny ukazovaly, že je po půlnoci, a Rika ani nezaznamenala, kdy se čas přehoupl do nového dne.

kapitola druhá

Těstoviny se zdály být hotové.

Na smartphonu se rozezněl nastavený alarm a Rika zvedla oči od rozpracovaného souhrnu dat pro novou reportáž na monitoru počítače. Bytem se nesla pšeničná vůně prosycená parou. Rika uchopila hrnec a naráz jeho obsah překlopila do cedníku ve dřezu.

Nerez vydal několik dunivých ran, jako když uhodí palice o gong, které Rice fyzicky zarezonovaly v bederní páteři, a celou kuchyňku s jednoplotýnkovým vařičem na okamžik zahalila neprostupně bílá pára. Na Ričině tváři a nosu po sobě zanechala vlhkou, orosenou vrstvu. Přemístila lesknoucí se špagety, z nichž doslova vyzařoval životní optimismus, na hluboký talíř, otevřela lednici a vyndala z ní máslo značky Calpis, tresčí jikry balené na tácku a listy *šiso*, na toto roční období až nepřirozeně zelené.

Margarín, který Manako Kadžii tak nenáviděla, vyhodila Rika minulý týden do odpadků.

Znovu se pokusila o osobní setkání s Kadžii, a protože se přijetí v návštěvní místnosti nedočkala, poslala jí dva dopisy.

Recept, který jste mi popsala, jsem hned vyzkoušela. Ta chuť mě úplně dostala. Nechápu, jak jsem mohla mít tak výborný pokrm celou dobu v podstatě na dosah ruky, a nevědět o něm.

Už nikdy nevezmu tuky s transmastnými kyselinami do úst a moc ráda si od Vás nechám vyprávět o dalších dobrotách. Kéž bych si mohla osvojit takové znalosti, aby mé návštěvy přinášely něco i Vám.

Rika se snažila do Kadžii vcítit a pečlivě volila slova, ale odpovědi se nedočkala. Rozhodně se však nemínila vzdát. Musí si její pozornost znovu získat, ať už jakýmkoliv způsobem.

Máslo Calpis s typickou příchutí od výrobce nápojů na bázi zakysaného mléka často kupovaly bohatší ženy v domácnosti a cizinci. Rika měla štěstí na poslední balení v jednom supermarketu na Kagurazace, který se specializoval na zboží z dovozu. Z papírové krabičky v hnědé a bílé barvě s nápisem „výběrové máslo“ čišel klid a pohoda. Překvapilo ji, jak snadné bylo sehnat takové prvotřídní značkové výrobky, když už byla druhá polovina prosince, Vánoce klepaly na dveře a ve městě pomalu nebyla k dostání ani hrudka másla.

Na chuti horké rýže s plátkem másla a kapkou sójovky byla Rika už doslova závislá.

Stogramový balíček másla Échiré, který koupila ve specializovaném obchůdku na Marunouči, jí došel během několika dní, protože si ho mazala i k snídani na chleba. V pracovním shonu blížícího se konce roku musela Rika omezovat i spánek. Chodit po nákupech nebylo kdy. Touhu po nově objevené kombinaci chutí ale nedokázala potlačit, a tak ve snaze vzít zavděk čímkoliv dostupným sáhla po másle Calpis, jež mělo strukturu hustou jako kondenzované mléko, ale velmi příjemnou a výrazně svěží chuť, která ještě dlouho doznívala v ústech. Byl to zase jiný chuťový zážitek než u másla Échiré, jež za sebou naopak zanechávalo lahodnou chuť *umami* a které si Rika okamžitě oblíbila.

Když si Rika později znovu procházela Kadžiin blog, našla místo, kde si Manako máslo Calpis pochvalovala, a byla na sebe pyšná, že dokázala sama rozpoznat, co je dobré. Předtím jí Kadžiin text nepřišel ani v nejmenším zajímavý. Četla ho několikrát, ale opravdu ji z něj nic nezaujalo. Až teď když objevila chuť másla, padly některé pasáže blogu i u ní na úrodnou půdu.

Krabici papírů s vytištěnými printscreeny blogu, kvůli které ji Jú, stále ještě brigádnice, sekýrovala, ať si ji už konečně uklidí, si Rika nechala poslat z práce sem do bytu. Místo tu

pro ni ale nebylo, a tak musela dát pryč svůj skládací stolek, a i když nerada a se sebelítostí, v jak ubohých podmínkách ve svém věku bydlí, používala krabici i jako jídelní stůl a pokládala si na ni tác s jídlem nebo prostírku.

Recepty na francouzská jídla nebo pečené moučníky, které Kadžii na blogu zveřejňovala, zněly Rice jako zaklínadla z jiného světa a znamenaly pro ni nepřekonatelné překážky, ale rozhodla se vyzkoušet tyto těstoviny s jikrami, které se měly jen promíchat, a suroviny sehnala bez problémů i v supermarketu, který měl otevřeno dlouho do noci. Teď už se cestou domů z práce nestavovala v restauracích známých řetězců, ani si nekupovala *bentó* ohřáté v mikrovlnce. Doma si na horkou rýži nebo jen na pečivo položila několik plátků másla a jako přílohu zvolila salát, instantní polévku *miso* nebo jinou polévku k zalití horkou vodou. Jistěže to nebylo žádné vaření, ale pomalu se zbavovala pocitu, že stát u kuchyňské linky nad přípravou večeře je za trest. Dřív jí dělalo problém i uvařit si horkou vodu k zalití instantních nudlí.

Růžové jikry, které se snažila dostat z umělohmotného tácku, byly lepkavě slizké a lesklé. V jednom okamžiku jí ty růžové válečky připomněly Kadžiiny opuchlé rty. Aniž by odstranila rybí kůži, rozdělila hmotu několika vpichy vidličkou na kousky a neohrabaně je nanesla na špagety a rozmazala je po nich. Energicky zakrojila nůž do másla Calpis a tlustý plátek položila navrch. Ihned začal měnit barvu ze světlé na pronikavou žluť a jako zlatý pramínek se šířil do všech stran. Rika upřeně pozorovala, jak se mísí s třpytivými jikrami. Také aroma jemného mléčného tuku se pojilo v jedno s vůní rybiny, stoupalo z talíře a ona ho labužnicky nasávala. Přidala kousky ručně natrhaných lístků *šiso*, kterými nešetřila, a přenesla talíř na kartonovou imitaci jídelního stolu. Růžová barva jiker v sobě měla něco upřímného a v kombinaci s rozpuštěným máslem vyzařovala z talíře naprostá bezstarostnost. Natočila na vidličku sousto špaget a vložila je do úst.

Každá jednotlivá špageta potažená zrnky jiker a máslem jí na jazyku tančila jako kudrlinka. Slaná chuť byla příjemně

patrná, a přesto nijak přehnaně výrazná. Těstoviny se v ústech rozplývaly naprosto dokonale. Uvařené byly přesně tak akorát. V restauracích se člověk k jídlu s takovým množstvím másla nedostane. Kvalita másla se odráží v ceně, a čím víc ho použijete, tím je jídlo chutnější. Blažená chuť jiker s máslem odsouvala kamsi daleko pryč Ričin vztek nad její dnešní zbabělostí.

Už nějakou dobu redakce Riku vytrvale žádala, zda by nepřišla s nějakým kompromitujícím materiálem na jistého mladého a oblíbeného politika, který ve své kariéře vystoupal strmě vzhůru a jemuž bude věnováno hlavní téma příštího čísla *Týdeníku Šúmei*. Rika prošetřila jeho aktivity z období před volbami a během nich, ale vše naznačovalo, že jde o výjimečně slušného a spořádaného člověka. Přesto se jí podařilo trefně uchopit několik věcí a s přehnaným důrazem podat jeho opravdu malé množství zlozvyků a rozporů v tom, co říká a dělá, jako ztělesnění arogance samotné.

Aby teď zahnala veškeré své pochybnosti, labužnicky si pochutnávala na těstovinách. Osvěžující chuť čerstvých listů *šiso* jí příjemně šimrala chuťové buňky, až si nahlas vydechla, jaká je to dobrota. A skutečnost, že něco tak výborného připravila sama, činila ten okamžik ještě vzácnější. Přitom k tomu, že si vychutnává pocit uspokojení, jaký dosud nepoznala, stačilo relativně málo. Uvařit si jídlo, na které měla chuť, a sníst ho, jak ji napadlo. Neříká se tomu snad blahobyt? Dosud ani nedokázala říct, na co má chuť, ale od té doby, co začala u kuchyňské linky trávit více času, už si dovedla zatím alespoň v nejasných obrysech představit, co by si ráda k jídlu dala.

Kadžiin blog působil vyrovnaným a uspořádaným dojmem, ale jak tak Rika text pročítala, něčeho si všimla. Pasáže, které se nějakým způsobem týkaly másla, byly oproti ostatnímu textu psané o poznání vášnivějším tónem. Zatímco Rika srkala jednu špagetu za druhou, vzala do ruky stránku, vloženou do průhledné folie.

Rybí vajíčka a máslo se k sobě dokonale hodí. Když k jikrám, malinkatým docela jako miniaturní krystalky vaječných žloutků, přidáme máslo, pachuť rybiny zmizí a dostaneme omáčku nepopsatelně jemné chuti. V následné kombinaci se sacharidy docílíme vyváženého, a ještě více umocňujícího chuťového zážitku. Nejrozkošnější jsou sladce růžové jikry, zbarvené jako jarní červánky (ano, ze všech barev mám nejraději růžovou). Jednotlivé špagety se samy postupně obalí vlhkou a růžovou směsí jiker a másla a tím v nejvyšší možné míře vynikne aroma pšeničné semoliny. Výsledkem je lahodná chuť, která v člověku uvolní a spustí lavinu něhy. Když si špagety s jikrami tarako a máslem dělám na svůj způsob, posypu na závěr porci na talíři hojným množstvím trhaného šisa. Růžová barva tresčích jiker v kombinaci s vitální zelenou barvou šisa je jako jarní louka. Někdo volí posypku z tmavých mořských řas, ale tím růžovou doslova zabijete. Tak to nemám ráda. Když vám pak navíc řasy zůstanou vězet mezi zuby, vaše drahá polovička asi nadšená nebude (smích).

Doprovodná fotografie dvou naservírovaných porcí, patrně pořízená mobilem, se nedala ani při největší shovívavosti považovat za povedenou. Nezaostřený snímek vypadal, jako by ho třesoucí se rukou pořídila nějaká osmdesátiletá babička, aby se o svůj výtvor podělila s vnučkou. Talíře s jemným vzorem byly možná z dílny Royal Copenhagen, ale barevně vůbec neladily s ubrusem. Rika byla poslední, kdo mohl něco takového hodnotit, ale i aranžmá jídla na talíři jí připadalo odbyté. Manako Kadžii musela do ingrediencí i do jídelní sady, která na první pohled prozrazovala její konzervativní styl, investovat nemalé peníze, ale povahou bude zřejmě ledabylá. Pro srovnání si Rika okamžitě vybavila prostřený stůl na nedávné večeři u Reiko. Ta, jak jen mohla, používala dostupné sezónní suroviny a nádobí a příbory sice neměla značkové, ale člověk žasl nad jejím elegantně prostřeným stolem. Snímek byl opatřen datem dvacátého dubna, rok 2012.

V květnu následujícího roku zemřela první Kadžiina oběť, třiasedmdesátiletý Tadanobu Motomacu, a to na předávkování

prášky na spaní. K úmrtí došlo v jeho bytě. Motomacu byl bohatý starý mládenec, majitel většího počtu nemovitostí, stejně jako kdysi Kadžiin otec. Nespavostí trpěl už několik let, ale léky na spaní mu lékař nikdy nepředepsal. Předávkoval se barbituráty, které musel získat jiným způsobem. Docházela k němu mladá pečovatelka, která vypověděla, že se během několika posledních dnů choval poměrně hodně zmateně. Mohlo jít o nešťastnou náhodu v souvislosti s projevujícími se symptomy nastupující stařecké demence. Pravděpodobnost sebevraždy byla také vysoká. Přesto tu byly i další okolnosti. Třeba že Kadžii z Motomacua dosud vylákala už značné sumy peněz, a také mohl vůči ní pojmout podezření, protože se stále neměla k plánovanému sňatku. Potvrdilo se, že na ni v tomto ohledu tlačil a že se uchyloval k rádoby detektivním a až agresivním praktikám, aby se ujistil, zda to s ním Manako Kadžii myslí vážně. Ta v té době udržovala několik paralelních vztahů s dalšími muži. Nedalo se to tedy říci s jistotou, ale bylo velmi pravděpodobné, že těstoviny naservírované na rozmazané fotce snědl právě Motomacu.

Nejprve si pomlaskával nad domácím jídlem od milenky, která by mohla být jeho vnučkou, a pak zemřel ve spánku. Byla to opravdu tak strašná smrt, jakou z toho média dělala? Rika se snažila do jeho situace vžít, a přesto jí těstoviny s máslem a jikrami *tarako* chutnaly stále skvěle. Schválně špagety usrkávala nahlas. Jak vychládaly, máslo ztuhlo a jikry k jejich povrchu pevně přilepilo. Vznikla tak další nová chuť, lahodná *umami*. Ve chvíli, kdy zalitovala, že neuvařila těstovin víc, ozval se z telefonu na improvizovaném stolku z krabice signál nové příchozí zprávy na LINE.

Promiň, můžu ještě teď zajet k tobě? Oslava vydání knihy profesora Nišihašiho se vydařila až moc a ujel mi poslední vlak. Zítra musím být v práci brzo, tak bych přespal.

Po delší době první zpráva od Ričina současného partnera Makota Fudžimury. Nebylo neobvyklé, že se ozval takhle

zničehonic s tím, že by potřeboval přespat, a tak Rika bez zaváhání vyťukala odpověď.

Jasně. Jenom si cestou kup pití, jestli nějaký chceš. Nový kartáček na zuby tu mám. Futon a pyžamo ti připravím.

Vyskočila a položila hrnec s další vodou na sporák. Vytáhla ze skříně srolovaný futon a Makotovo oblečení na doma, v kterém tu i spal. Odestláno měla zrovna ve chvíli, kdy voda v hrnci přicházela k varu. Přidala špetku soli, postavila svazek špaget doprostřed hrnce a nechala jednotlivé tyčky popadat na jeho lem, kde se pravidelně rozprostřely jako okvětní lístky. Utřela zrcadlo nad umyvadlem v koupelně, připravila nový zubní kartáček, a než poklidila po pokoji, byly těstoviny hotové. Nanesla na ně jikry a máslo stejně jako předtím, a když navrch sypala natrhané kousíčky listu *šiso*, Makoto zazvonil. Vešel v obleku, a zrovna když si povoloval kravatu, vkročil do pokoje a pohled mu padl na talíř na kartonové krabici.

„Tys vařila?“ zeptal se zaskočeně.

„Ano, udělala jsem si dnes pro sebe těstoviny s jikrami *tarako*. Jestli chceš, dej si taky. Já už jsem po jídle. Jenom se uvaří špagety a všechno se smíchá dohromady, nic složitýho.“

Špičku nosu a tváře měl zarudlé, asi se víc napil. Od doby, co má na starosti známé a velké spisovatele, mu začal růst podbradek, patrně vlivem stále častějších a okázalých společenských povinností, jako byla ta dnešní. Pořád je to ten stejný Makoto, jaký byl v době, kdy do nakladatelství nastoupil a hned dostal přezdívku *princ Šúmei*, jen mu s přibývajícím věkem plešatí kouty a k okolí je přívětivější. Podobně jako Rika vyrůstal Makoto jen s matkou a starší sestrou. Některé domácí práce mu dokonce šly od ruky lépe než Rice. O mocenské hry ve vydavatelských kruzích, často spojené se sexuálními aférami se nezajímal. Nebyl vychloubačný a nikdy neměl potřebu na někoho tlačit nebo házet na někoho špínu ve svůj prospěch. Tím si získal přízeň svých kolegů i pracovních

partnerů, s kterými se při zaměstnání setkal mimo kancelář. Rika a Makoto spolu měli takový vztah, že se čas od času a většinou bez předchozího plánování sešli, skoro jako by si zrovna vzpomněli, že spolu chodí. Naposledy spolu měli sex více než před měsícem, ale Riku pohladilo po duši už jen to, když se drželi za ruku nebo když ji Makoto hladil po vlasech. On sám s vlasy barvenými nahnědo a pánskou trvalou vypadal mladší, než byl, a tenhle účes se dobře hodil k jeho výrazným, světle hnědým kulatým očím.

„Opravdu jsem u tebe nebyl už dlouho. Ta vůně, hm!"

„Smrdí to tu? Uklizeno není, promiň."

„Kdepak, to je tvoje vůně. A jako vždycky uklidňující."

Otočil se a převlékl. Když Rika spatřila jeho záda s jemnou kůží, mírně zarudlou po požití alkoholu, zatoužila se jí dotknout. Mohla s ním mluvit úplně o čemkoli, ale když ho kdysi poprvé objala, cítila, jak se v jeho teplé náruči uvolňuje veškerá ztuhlost v celém jejím těle. Tehdy jí také řekl, že se mu líbí její tělesná vůně. Dlouho byli jen dobří přátelé, a tak jejich sbližování bylo poněkud neohrabané, navíc když oba měli tendenci vyhýbat se sladkým zamilovaným klišé. Přesto si Rika už několikrát pomyslela, jak by bylo hezké, kdyby spolu zase trávili více času jako tehdy na začátku, kdy si vychutnávali jeden druhého a vůni a teplo svých těl. Tehdy jim nedělalo problém chodit do práce nevyspalí po probdělé noci, kterou celou strávili v objetí. Také to byl nejdelší vztah, co Rika kdy s nějakým mužem měla.

Pověsil oblek na ramínko, postříkal ho sprejem proti pomačkání látky, a konečně se pohodlně posadil se zkříženýma nohama na zem ke stolku. Počínal si jako vysokoškolák. Když se pustil do jídla a hlasitě do sebe začal špagety soukat, co chvíli se po něm ohlédla. Napadlo ji při tom, že je to vůbec poprvé, co mu něco uvařila.

„Chutná ti to?"

„Jasně že jo. Jak jinak."

Způsob, jakým namotával špagety na vidličku, jí přišel toporný. Dál už neřekl nic, jen mlčky žvýkal. Když se napil,

rád si dával jakékoliv nudle, a tak čekala, že se aspoň usměje. Jeho reakce ji zklamala. Během chvilky měl snědeno, na znamení díků složil dlaně k sobě a obrátil se k ní.

„Děkuju. Bylo to opravdu moc dobrý. Ale překvapilas mě. Nevěřil bych, že taky vaříš. To je poprvé, co u tebe jím doma vařené jídlo, viď?“

Vážně? Potichu se usmívala, když odnášela talíř do dřezu a lehce ho opláchla. Už už mu chtěla vysvětlit, že je to součást její nové reportáže, ale včas se zarazila. Makoto byl sice její partner, ale také byl pořád její kolega. Nemohla si být jistá, kde a před kým by se o tom mohl zmínit, a její tajemství by vyšlo najevo. A kdyby ho požádala, aby o tom nikde nemluvil, mohlo by to vypadat, že mu nedůvěřuje. Zrovna v tomto případě exkluzivní reportáže s Manako Kadžii nepotřebovala, aby jí někdo zkřížil plány.

„Ale víš, že si se mnou nemusíš dělat starosti, když takhle přijdu, že jo? Nechci po tobě žádný domácí práce,“ zvedl Makoto v koupelně hlavu od umyvadla a pokračoval během čištění zubů s mumláním dál. „Přišel jsem, protože jsem tě chtěl vidět, a kdybych měl hlad, něco bych si cestou koupil. Zvlášť teď musíš být opravdu hodně unavená, s tím vším, co musíme v práci do konce roku stihnout.“

„Domácí práce? Já?“ zůstala Rika stát s otevřenou pusou nad slovním spojením, které se k ní ani trochu nehodilo, načež se rozesmála. „Aha,“ posadila se na postel. Cítila, že ať by řekla cokoliv, jen by to nedorozumění mezi nimi prohloubilo, a ani nedokázala žádná vhodná slova najít. Ozvalo se hlasité zakloktání a Makoto se vrátil do pokoje s ještě mokrou tváří. Místností se šířila chladivá a osvěžující vůně máty. Přišel k ní a ještě rychle zadrmolil:

„Jak říkám, nic takového po tobě nechci. Oba máme dost své práce a příčí se mi nakládat takové povinnosti na ženu jenom proto, že je prostě žena. Už jsem se na to vynadíval dost, když si tím procházela moje máma.“

Políbil ji na tvář a svalil se na futon rozložený na podlaze.

„Dobrou,“ zamumlal.

Zhasla světlo a také se uložila. Makoto k ní natáhl ruku, lehce ji uchopil, ale jeho stisk brzy polevil.

Když přes sebe přetahovala deku, ptala se sama sebe, proč se takovou bezvýznamnou výměnou několika vět trápí. Vždyť Makoto neřekl nic zvláštního. Naopak by se dalo říct, že mu na ní záleží a má pro ni větší pochopení než kdokoli jiný.

Je snad jejich společná budoucnost ohrožena jen proto, že odmítl, aby doma vařila? To ne. V první řadě si vůbec nedokázala jasně představit, že jsou svoji.

Proč takhle zareagoval? Vždyť mu jenom uvařila těstoviny, nic víc, a navíc to vzešlo jen z chvilkového nápadu. Ležela ve tmě a krok za krokem si v duchu přehrávala průběh dnešního krátkého společného setkání a snažila se přijít na to, kde udělala chybu. Výsledkem bylo, že nemohla zamhouřit oka.

Makoto vedle ní chrápal tak, že pod ním div nepraskla dřevěná podlaha. Na svůj věk až moc.

Severní vítr čechral hladinu říčky Ajase a bez potíží profoukl i Ričiným kabátem, takže se třásla zimou až do morku kostí. Na promrzlé špičce prstu se jí opět dělala záděra. Tento měsíc se vydala tokijskou vazební věznici navštívit už potřetí. Upravila si rukávy kabátu, prošla východem pro návštěvy a do oka jí padla cedule *Koloniál Masuda* na protější straně silnice. Zašlá dřevěná budova v sobě měla notnou dávku nostalgie a připomněla jí papírnictví se školními potřebami určenými pro žáky a zaměstnance její základní školy v dětství. Zřejmě jediné místo, kde mohou návštěvy něco koupit těm, za nimiž přišli. Sousední krámek vypadal podobně, ale roletu měl staženou. Podívala se na hodinky, bylo před čtvrtou. Do další schůzky má ještě dost času. Rozhlédla se a přešla vozovku. I dnes se pod zábradlím ve větru třepotala kytice.

Manako Kadžii setkání s Rikou odmítla.

Rika se snažila sama sebe uklidnit tím, že Manačiny výkyvy nálad nemusí nutně souviset s ní osobně. Koneckonců příští týden byly Vánoce. Rozuměla, jaké neštěstí to muselo

pro člověka, jako byla Manako Kadžii, být, když se nemohla v tomto období podívat ven a procházet se po ulicích.

K poslední aktualizaci jejího blogu došlo předloni osmadvacátého listopadu, den před jejím zatčením. Tím také skončil.

Co nevidět budou Vánoce. Tohle období, kdy ulice města ožívají za celý rok snad nejvíc, mám hodně ráda. Letos se chci pustit do přípravy krocana plněného rýží s kaštany. Podle receptu, který mám z kurzu. S omáčkou z výpeku zahuštěnou medem. Také už je načase naplánovat, jaký letos upéct vánoční dort. Pořád ještě váhám, jakou tradici se inspirovat. Ale už asi víííím! (smích)

Takhle optimisticky blog končil. Letos to byla už její třetí zima za zdmi vazební věznice. Musela být na pokraji zoufalství.

Uvnitř krámku se v policích ze stejně omšelého dřeva jako prkna vnějšího pláště budovy nacházely natěsno vyrovnané psací potřeby, ručníky i spodní prádlo, sáčky se sladkým i slaným mlsáním, časopisy a další podobné zboží. Všechny ty pochutiny znala Rika podle obalu ze svého dětství z nakupování v tehdejších supermarketech. Překvapilo ji, že se stejné produkty stále ještě vyrábějí.

Věci, které se mohly do věznice dostat, musely být koupené jedině zde nebo ve vedlejším krámku, který měl dnes zavřeno. Nahlásíte jméno vězně a oni mu zakoupené zboží doručí. Zpoza pokladny si Riku prohlížela bělovlasá paní vedoucí. Rika nechtěla, aby si myslela, že sem zašla jen nazdařbůh. Bude muset něco koupit. Zachovej klid, slyšela, jak v duchu říká sama sobě. Kadžii přece musela vědět, že se do věznice dalo doručit jen jídlo, které měli v nabídce tady, uklidňovala se Rika. A možná nakonec s tím omezeným sortimentem, co tu měli, bude snazší něco vybrat tady než jinde.

Pohled jí padl na skleněnou dózu sušenek v rodinném balení, kterou v dětství pokaždé nosívala na oslavy se spolužačkami. Zaujala ji řada vyrovnaných zelených konzerv s nápisem Sunyo. Kompot v konzervě neviděla prodávat už hodně

dlouho. Když bývala na základní škole nemocná, připravila jí vždycky máma před odchodem do práce do lednice konzervu broskvového kompotu. Nebyla si jistá, jestli mají vězni přístup k lednici, ale říkala si, že dobré broskve, které člověku sklouznou do krku jedna báseň, by Kadžii mohly potěšit tak jako tak. Kaštanové bochánky *mandžú*, ovocné želé, mls *fugaši* z pšeničného lepku v podobě doutníku, piškotové řezy Castella se sladkou fazolovou náplní *anko*... Mezi nevýraznými sáčky sladkostí japonských výrobců, které jí nic neříkaly, doslova vyčnívaly balíčky sušenek značky Morinaga. Byla to jasná volba. Byly tu Marie, Moonlight a Choice. Jaké by měla vzít? Určitě už někdy všechny tři druhy měla, ale jak chutnaly, si nepamatovala. A kdyby si chtěla u všech projít složení, musela by požádat tu přísně vyhlížející dámu, zda by jí je zpoza zaskleného regálu vyndala, a to se jí moc nechtělo.

„Chtěla bych nechat doručit broskvový kompot a sušenky Choice."

Jen na žluté krabičce sušenek Choice bylo vyobrazeno máslo. Stará paní si klapavě pohrávala s klasickým počítadlem a pak podala Rice formulář a pero. Do řádku pro jméno vězně Rika vepsala *Manako Kadžii*, pak vyplnila i ostatní povinná pole.

„Vedete i máslo?" zeptala se bez rozmýšlení, když jí pohled padl na chladicí box.

„Mívali jsme. Ale teď je ho nedostatek," odpověděla prodavačka stroze, a tak Rika zaplatila a vyšla na ulici. I kdyby ho měli, šlo by patrně o cenově nejdostupnější značku, pokud by to vůbec bylo značkové máslo. Přesto měla Rika tušení, že i z takové zásilky by Kadžii měla radost. Bylo by fajn, kdyby ho příště měli na skladě, pomyslela si.

Zamávala na taxi, nechala se dovézt na stanici Ajase, svezla se linkou Čijoda a vystoupila na Hibiji. Tuhle stanici znala jako své boty, a tak zamířila rovnou na toalety umístěné před turnikety v rámci placeného přepravního prostoru. Postavila se před zrcadlo, z kabelky vytáhla odličovací kapesníčky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pod vodou*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.